

Περίληψεις Γενικής Συνεδρίας

Πέμπτη 14/12/2023

A geographic regression approach to contact-induced variation of inner Asia Minor Greek: Dismantling contact parameters

Stavros Bobolas¹ & Dimitra Melissaropoulou²

¹University of Patras, ²Aristotle University of Thessaloniki
s.bompolas@upnet.gr, dmelissa@itl.auth.gr

Building on the previous dialectometric work of Bobolas & Melissaropoulou (2023, to appear), who have shown that different linguistic levels and types of phenomena (contact-induced vs. language-internal) exhibit different patterns of variation, this paper presents a geographic regression approach to measure how language-external factors could account for the occurring variation in *i(nner) A(sia) M(inor) Gr(eek)*, a dialect cluster spoken for centuries in isolation and in intense language contact with Turkish (Kontossopoulos, [1981] 2008, p. 6-10).

Data are drawn from the *Dialectal Atlas* and the *Historical Dictionary of Cappadocian Dialects* (Karasimos *et al.*, 2020; Melissaropoulou *et al.*, 2022), whose scale and level of systematicity provide an ideal testbed for the study of general processes of linguistic micro-variation and change. The first step of the analysis calculates the pairwise linguistic distances of contact-induced phenomena between all locations in the dialect area (Heeringa and Prokić, 2017). Next, Mantel correlation and Multiple Regression over distance matrices (Huisman *et al.*, 2021) are used to analyze the relationship between linguistic distance and the extra-linguistic parameters such as: (a) geographic distance (between communities-urban centers),

(b) separation by administrative borders, (c) number of Greek-/Turkish-speaking communities in the region, (d) differences in Greek/Turkish population sizes, (e) presence of Greek schooling, and (f) contact/relations with the administrative and cultural center (Constantinople). Analysis is performed for the whole dataset and for each linguistic level separately, to explore whether linguistic levels show different patterns of variation and whether external factors affect them differently. Preliminary results show that pure geographic distance is not a reliable predictor of the overall contact-induced variation ($r=0.46$, 21%; AUTHORS, 2023). Thus, variation should be accounted for in terms of the different impact social, historical, and cultural factors have exerted in shaping the iAMGr dialectal landscape.

We aspire that our dialectometric approach can reveal patterns and correlations that are not easily detectable by other methods of variational linguistics (see Karantzola *et al.*, 2021 for an overview), even on the level of micro-variation, allowing us to evaluate the influence of extralinguistic factors and the distribution of contact-induced phenomena in a more accurate way.

References

- Bobolas & Melissaropoulou (2023, to appear).
- Heeringa, W., & Prokić, J. (2017). Computational Dialectology. In C. Boberg et al. (Eds.), *The Handbook of dialectology* (pp. 330–347). Wiley.
- Huisman, J.L.A., Franco, K., & van Hout, R. (2021). Linking Linguistic and Geographic Distance in Four Semantic Domains: Computational Geo-Analyses of Internal and External Factors in a Dialect Continuum. *Frontiers in Artificial Intelligence*, 4, 668035.
- Karantzola, E., Theodoridi, A., & Sampanis, K. (2021). The Interplay of External and Sociolinguistic Factors in Contact-Induced Language Change: Cappadocian Greek as a Case Study. *Mediterranean Language Review*, 28, 21–63.
- Karasimos, A., Manolessou, I., & Melissaropoulou, D. (2020). 'Creating a DTD template for Greek dialectal lexicography: The case of the Historical Dictionary of the Cappadocian dialect'. In Z.

- Gavriilidou et al. (Eds.), *Proceedings of the 19th EURALEX International Congress*, Vol. 1 (pp. 305–314). Alexandroupolis: Democritus University of Thrace.
- Kontossopoulos, N. [1981] (2008). *Διάλεκτοι και ιδιώματα της Νέας Ελληνικής*. Athens: Grigoris.
- Melissaropoulou, D., Bompalas, S., & Tsimpouris, C. (2022). Digital cartography in the service of preservation of cultural linguistic heritage: Implementing the electronic dialectal atlas of Cappadocian Greek. *Scientific Culture*, 8(2), 135–146.

Κατασκευάζοντας ασφαλείς τοποθεσίες στη Γ2 μέσω της χρήσης του χιούμορ στον γραπτό αφηγηματικό λόγο

Σπυριδούλα Γαστεράτου

Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

spyridoulaqast@gmail.com

Ως *ασφαλείς τοποθεσίες* (safe houses, Pratt 1991) ορίζονται οι χώροι που οικοδομούν εντός των οργανωμένων παιδαγωγικών πλαισίων οι μαθητές/τριες που προέρχονται από διαφορετικά κοινωνιογλωσσικά και πολιτισμικά περιβάλλοντα κυρίως περιθωριοποιημένων κοινωνικών ομάδων, με στόχο να διαπραγματευτούν, αναστοχαστούν ή και να αμφισβητήσουν τις κυρίαρχες πρακτικές και τους λόγους που βρίσκονται σε κοινωνική κυκλοφορία (Canagarajah 1997, 2004).

Στην παρούσα ανακοίνωση, θα εξετάσουμε τις γραπτές χιουμοριστικές αφηγήσεις ως ασφαλείς τοποθεσίες τις οποίες οι μαθητές/τριες της Γ2 κατασκευάζουν εντός της γλωσσικής τάξης αναδεικνύοντας ως βασικό, για τα δεδομένα μας, μηχανισμό τη χρήση του χιούμορ στον γραπτό αφηγηματικό λόγο (Bell 2007). Σύμφωνα με τις Bell & Pomerantz (2011, 2016: viii, 30), το χιούμορ συχνά χρησιμοποιείται από τους/τις ομιλητές/τριες για να ανατρέψουν, να αντισταθούν ή και να κρίνουν τις κοινωνικές νόρμες και τις συμβάσεις μέσα σε ένα πλαίσιο ασφάλειας, το οποίο τους επιτρέπει να εκφράσουν σκέψεις και συναισθήματα χωρίς να διακινδυνεύσουν το θετικό πρόσωπό τους (Brown & Levinson 1987). Αξιοποιώντας μία από τις βασικές κοινωνικές λειτουργίες του χιούμορ στην επικοινωνία, δηλαδή την κριτική και την αμφισβήτηση του κυρίαρχου (βλ. ενδεικτικά Holmes & Schnurr 2005), θα εξετάσουμε τους τρόπους με τους οποίους οι μαθητές/τριες της Γ2 χρησιμοποιούν τη συγγραφή μίας αστείας ιστορίας, για να εκφράσουν τις στάσεις και τις αντιλήψεις τους, συχνά κριτικές, για την ελληνική κοινότητα, διασώζοντας παράλληλα το θετικό τους πρόσωπο και επιχειρώντας να διασφαλίσουν τη θέση τους ως αποδεκτών μελών της.

Τα ερευνητικά μας δεδομένα αποτελούνται από 89 γραπτές χιουμοριστικές αφηγήσεις στις οποίες οι μαθητές/τριες αξιοποιούν το χιούμορ για να οικοδομήσουν ασφαλείς τοποθεσίες στη Γ2, κρίνοντας παράλληλα με έμμεσο τρόπο τα μέλη της ελληνικής κοινότητας και τις παράδοξες συμπεριφορές τους.

Βιβλιογραφικές αναφορές

- Bell, N., & Pomerantz, A. (2016). *Humor in the classroom: A guide for language teachers and educational researchers*. New York: Routledge.
- Bell, D. N. (2007). Safe territory? The humorous narratives of bilingual women. *Research on Language and Social Interaction*, 40(2 & 3), 199–225.
- Brown, P., & Levinson, S. C. (1987). *Politeness: Some universals in language usage*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Canagarajah, A. S. (1997). Safe houses in the contact zone: Coping strategies of African- American students in the academy. *College Composition and Communication*, 48(2), 173–196.

- Canagarajah, A. S. (2004). Subversive identities, pedagogical safe houses, and critical learning. In B. Norton & K. Toohey (Eds.), *Critical pedagogies and language learning* (pp. 116–137). New York, NY: Cambridge University Press.
- Holmes, J., & Schnurr, S. (2005). Politeness, humor and gender in the workplace: Negotiating norms and identifying contestation. *Journal of Politeness Research*, 1, 121–149.
- Pomerantz, A., & Bell, N. (2011). Humor as safe house in the foreign language classroom. *The Modern Language Journal*, 95, 148–161.
- Pratt, M., L. (1991). Arts of the contact zone. *Profession*, 91, 33–40.

Intersectional counter-identification of second-generation Albanian immigrants on Tik Tok

Costas Canakis

University of the Aegean

kkan@aegean.gr

Dialect stylization has been dealt with vis-à-vis language attitudes in the context of Greek media, notably TV ads and sitcoms (Papazachariou et al. 2018). Research has problematized the humorous effect characteristically created by means of contextualizing non-standard forms in unpredictable ways, perpetuating unfavorable attitudes towards their users. It has moreover argued for lack of authenticity in such data and provided insights on how the manipulation of certain variables constitutes the groundwork for the establishment of metapragmatic stereotypes (Coupland 2007).

O alvanós patéras „The Albanian father“, a series of proliferating Tik Tok video posts, in which a second-generation Albanian youth targets first-generation Albanian men in their roles as fathers, provides rich multimodal data which allow for the identification of the linguistic, paralinguistic, and extralinguistic resources (indexes) employed in constructing an identifiable character, targeted for humorous effect. Deconstructing these multimodal texts, we find that linguistic indexes are primarily recruited from the level of sounds: i) the retroflex [ɟ], a shibboleth of contemporary Standard Albanian (SA), substituted for Standard Modern Greek [r];

ii) non-standard alternation between [l], [ɫ], and [λ]; iii) a palatal [j] often but irregularly substituted for SMG [s] before front vowels; iv) vowel quality including gliding, v) intonation patterns. Morphology and vocabulary are sparingly drawn upon, featuring occasional use of Albanian forms, while there is no evidence of syntactic indexes. Elements of the visual grammar of these texts feature clothing, ways of carrying oneself which allude to stereotypic representations of the uncouth (and macho) male, and social contexts in which the Albanian father is found wanting.

These texts do not constitute instances of ethnic (Tsakona & Popa 2013) or self-deprecating ethnic humor (cf. Aitaki 2019), as they engage in online othering of older immigrant Albanian men in Greece by way of constructing a different subjectivity for “acculturated” second-generation Greek-Albanian youths. Their performance of a familiar “other” enregisters a version of Albanian-ness online (cf. Huțanu 2021), while approbating online comments suggest that Greek-Albanian youths lay claims to a level of acculturation thought of as unattained (and unattainable?) by parents to whom they counter-identify through performance. The data are treated as multimodal discourses of second-generation immigrant experience capitalizing on successful manipulation of linguistic and other semiotic resources for humorous effect and, ultimately, for purposes of intersectional identity construction involving generational and, ultimately, ethnic counter-identification.

References

- Aitaki, G. (2019). Laughing with/at the national self: Greek television satire and the politics of self-disparagement. *Social Semiotics*, 29(1), 68–82.
- Coupland, N. (2007). *Style: Language variation and identity*. Cambridge: CUP.
- Huțanu, M. (2021). Performing Vlach-ness online: The enregisterment of Vlach Romanian on Facebook. In A. Sorescu-Marinković et al. (Eds.), *The Romance-speaking Balkans* (pp. 233–255). Leiden: Brill.
- Papazachariou, D., Fterniati, A., Archakis, A., & Tsami, V. (2018). Metapragmatic stereotypes about geographical diversity in Greece: Evidence from elementary school pupils' responses to mass culture texts. *Journal of Greek Linguistics*, 18(1), 124–154.
- Tsakona, V., & Popa, D. E. (2013). Editorial: Confronting power with laughter. *The European Journal of Humour Research*, 1(2), 1–9.

Γλωσσολογική έρευνα στη σκιά του γλωσσικού ζητήματος: Γ. Π. Αναγνωστόπουλος και Β. Ι. Φάβης

Γιαννούλα Γιαννουλοπούλου

Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

giannoulop@ill.uoa.gr

Η ανακοίνωση εντάσσεται στην ιστορία της γλωσσολογίας και επιχειρεί να συμβάλει στην επιστημονική και επιστημολογική αναζήτηση της συγκρότησης της ελληνικής γλωσσολογίας. Πιο συγκεκριμένα, στην ανακοίνωση εξετάζεται η επιστημονική παρουσία δύο γλωσσολόγων του πρώτου μισού του 20^{ου} αιώνα, του Γεωργίου Π. Αναγνωστόπουλου και του Βασιλείου Ι. Φάβη. Ο πρώτος υπήρξε καθηγητής της γλωσσολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών από το 1927 έως το 1936, ενώ ο δεύτερος υπήρξε αρχικά καθηγητής της γλωσσολογίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης (1940-1942) και στη συνέχεια μετακλήθηκε ως καθηγητής της γλωσσολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, όπου δίδαξε έως το 1948.

Το βασικό κοινό χαρακτηριστικό των δύο αυτών γλωσσολόγων, το οποίο καθιστά αξιοπρόσεκτη την συγκριτική μελέτη του έργου και της γενικότερης επιστημονικής παρουσίας τους, υπήρξε το ότι κατέλαβαν τις έδρες γλωσσολογίας αμέσως μετά τους δύο μεγάλους γλωσσολόγους αλλά και πρωταγωνιστές του γλωσσικού ζητήματος. Ο μεν Αναγνωστόπουλος ακολούθησε τον Χατζιδάκι, ο δε Φάβης τον Τριανταφυλλίδη. Ωστόσο, κανείς από τους δύο δεν έπαιξε αντίστοιχα πρωταγωνιστικό ρόλο στις διαμάχες του γλωσσικού ζητήματος. Ενώ εξέφραζαν απόψεις που άπτονταν του γλωσσικού ζητήματος (π.χ. Αναγνωστόπουλος 1934, για την ορθογραφία της ελληνικής, Φάβης 1944, για την αντιδικία των τόνων) το βασικό έργο τους δεν συνδέθηκε με ενεργή τοποθέτηση στις γλωσσικές διαμάχες.

Χαρακτηριστικές για αυτή τους τη στάση είναι οι νεκρολογίες που γράφτηκαν για τον καθένα από αυτούς. Για τον Αναγνωστόπουλο αναφέρεται: «ηκολούθη ως αφωσιωμένος μαθητής του Γεωργίου Χατζιδάκι τον διδάσκαλον αυτού, δεν έδειξεν όμως την πολεμικήν μαχητικότητα εκείνου και δεν έλαβεν ενεργόν μέρος εις τον γλωσσικόν αγώνα» (Βιζουκίδης 1937, 265). Για τον Φάβη αναφέρεται: «ηγωνίσθη ως γνήσιος μύστης της γλωσσικής επιστήμης κατά πάσης προσπαθείας προς μονόπλευρον επιβολήν του α ή του β τύπου των παραδεδομένων μορφών του λόγου» (Κουρμούλης 1950, 327).

Στόχοι της παρούσας ανακοίνωσης είναι α) να περιγράψει και να αναλύσει το επιστημονικό έργο του Αναγνωστόπουλου και του Φάβη, β) να εξετάσει τις όποιες απόψεις εξέφρασαν έστω και έμμεσα επί του γλωσσικού ζητήματος, και γ) να περιγράψει τις συνδέσεις του επιστημονικού λόγου τους και

των κατεχοχίν ιδεολογικών και πολιτικών λόγων του γλωσσικού ζητήματος που εξέφραζαν ρητά ή υπόρρητα.

Η ανακοίνωση αποτελεί συνέχεια παλαιότερων εργασιών (Γιαννουλοπούλου 2010· 2015) και εντάσσεται στο πλαίσιο της ιστορίας της γλωσσολογίας, όπως διαμορφώθηκε από τον Koerner (2004), σύμφωνα με τον οποίο η γνώση για την ιστορία της ανάπτυξης του επιστημονικού μας πεδίου «συνιστά την ουσιώδη διαφορά μεταξύ του επιστήμονα και του βοηθού εργαστηρίου». Επιπλέον, στα ελληνικά συμφραζόμενα η ιστορία της γλωσσολογίας συνδέεται με το γλωσσικό ζήτημα, είτε μέσω σαφών τοποθετήσεων, είτε χωρίς αυτές.

Βιβλιογραφικές αναφορές

- Αναγνωστόπουλος, Γ. Π. (1934). Ορθογραφία. *Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια*, τ.10, 714–718.
- Βιζουκίδης, Π. (1937). Γεώργιος Π. Αναγνωστόπουλος 1884–1936. *Ηπειρωτικά Χρονικά*, 12, 261–273.
- Γιαννουλοπούλου, Γ. (2010). Γλωσσολογική θεωρία και ελληνικό γλωσσικό ζήτημα: Η περίπτωση του Μανόλη Τριανταφυλλίδη. *Μελέτες για την ελληνική γλώσσα*, 30, 188–198.
- Γιαννουλοπούλου Γ. (2015). Η εισαγωγή του δομισμού και της γενετικής θεωρίας στην ελληνική γλωσσολογική έρευνα. *Μελέτες για την ελληνική γλώσσα*, 35, 193–203.
- Koerner, E. F. K. (2004). *Essays in the History of Linguistics*. Άμστερνταμ: Benjamins.
- Κουρμούλης, Γ. (1950). Βασίλειος Ι. Φάβης 1877–1950. *Νεκρολογία* (σσ. 319–329). Αθήνα, ΝΔ.
- Φάβης, Β. (1944). Η αντιδικία των τόνων (σσ. 400–442). Αθήνα: Τζάκας-Δελαγραμματικάς.

High vowel loss in Arcadian Greek

Photini Coutsougera¹ & Spyros Armostis²

¹University of Toronto, ²University of Cyprus

photini.coutsougera@utoronto.ca, armosti.spyros@ucy.ac.cy

High vowel loss (HVL), as is traditionally termed, has been one of the criteria used for the classification of Greek dialects from Hatzidakis (1892) to Trudgill (2003). HVL has also been known in the literature as probably the defining marker of northern dialects of Greek. However, Arcadian Greek, a non-northern variety spoken in Arcadia, Peloponnese, also features HVL. This is not an optional process pertaining to fast speech but one central to the phonology of the dialect. Our paper aspires to look at HVL from an acoustic point of view in conjunction with the phonological implications of HVL on consonant cluster formation and the syllabic structure of Arcadian Greek (see Coutsougera 2022).

The Arcadian Greek high vowels lose their syllabic status when unstressed and undergo different phonological processes, thus yielding interesting consonantal sequences (e.g. branching word-final codas) and a variety of consonants in the coda position, both word-finally and word-internally.

More specifically, post-consonantly and word-finally (Ci#), /i/ either (a) coalesces with a preceding dorsal as well as the coronals /s/, /z/, /l/, /n/ after fully palatalising them (e.g. [ˈmac] <

/maki/ *Μάκη* (gen./acc.), [ˈmac] < /maxi/ *μάχη*, [ˈtaʃ] < /tasi/ *Τάση* (gen./acc.), [paˈruɫ] *παππούλη* (gen./acc.) etc.) or (b) triggers secondary palatalisation in a preceding labial as well as the remaining coronals (e.g. [ˈmimʲ] *Μίμη* (gen./acc.), [ˈropʲ] *Πόπη*, [ˈfoʲ] *Φώτη* (gen./acc.) etc.). When flanked by two consonants (CiC), /i/ either (a) coalesces with a preceding dorsal as well as the coronals /s/, /z/, /l/, /n/ after fully palatalising them (e.g. [ˈfiɫpas] < /ˈfiɫipas/ *Φίλιππας* etc.), or (b) is deleted after a labial or the remaining coronals (e.g. [ˈksers] *ξέρεις* etc.).

As expected, post-consonantly and pre-vocally (CiV), /i/ either triggers full palatalisation in the preceding consonant or undergoes fortition itself (a pan-Greek phenomenon), while post- vocally

(Vi#, ViC), /i/ semivocalises and forms a so-called ‘light diphthong’ with the preceding vowel (e.g. [voj'θos] < /voithos/ βοηθός, [e'kajka] < /ekaika/ εκάηκα etc.) in order to prohibit hiatus.

At the same time, post-consonantly and word-finally (Cu#), /u/ triggers secondary labialisation in a preceding consonant (e.g. [a'pan^w] < [apanu] απάνου, ['xrist^w] < /xristu/ Χρήστου etc.) or (b) is deleted between two consonants (π.χ. [al'pu] < /alupu/ αλουπού etc.). The term deletion is used more loosely above to refer to a continuum of processes including devoicing; something that the acoustic analysis will shed light on with accuracy.

An acoustic analysis of HVL in post-consonantal word-final position is now in progress which would ascertain whether what is impressionistically described above is in place.

Finally, the sociolinguistic implications of this study could be significant. If HVL is also found in non-northern varieties of Greece, it fails to be a successful criterion for dialect classification. The goal of this paper is also to contribute to the study of the severely under-researched Peloponnesian varieties, which have undergone considerable levelling, phonologically, morphologically and lexically for well over a century. Fortunately, HVL is still preserved in the speech of people over the age of 75, who have lived in Arcadia their entire lives and almost all of whom are now bidialectal in Arcadian and Standard Greek.

Encoding COGNITION, COMMUNICATION and STANCE predicates in a semantic lexicon of Modern Greek: A frame-based account

Hephaestion Christopoulos¹ & Voula Giouli²

¹National and Kapodistrian University of Athens,

²Institute for Language and Speech Processing

christop.mareng@gmail.com, voula@athenarc.gr

The paper outlines an attempt towards enriching a frame-based lexical resource for Modern Greek with verbal predicates (both single- and multi-word ones) belonging to the semantic fields of COMMUNICATION, COGNITION and STANCE. Our approach is based on frame semantics (Fillmore, 1976; 1982) and the principles set by the renowned Berkeley FrameNet (BFN) for the English language (Fillmore and Baker, 2010; Fontelle, 2003). Our study is corpus-based, and the resulting resource is placed in the corpus-lexicon interface.

Instead of merely adopting the BFN catalogue, which is specific to the English language, we created the semantic frames from scratch. Several iterations of the selection and encoding procedure were performed: at first, a set of predicates were selected as candidate Lexical Units (LUs) from corpora; after word sense discrimination was performed manually in the case of polysemous predicates, the selected LUs were manually classified into semantic categories based on their semantics as attested in dictionary definitions also evidenced in corpus usage. After a closer inspection of the data, the LUs were further grouped into synonymous or near-synonymous sets, and the first general semantic categories were thus schematized; these would later evolve into semantic frames. Consequently, the so-created semantic frames were defined: the core and non-core frame elements (FEs) were identified, a definition or gloss was created and the LUs were added as appropriate.

The annotation of a medium-sized parallel corpus (c. 50,000 words for each language) followed, with a twofold purpose: (a) to detail syntactic and semantic considerations for specific LUs in view of corpus evidence; (b) to gain an insight into the structure of the scenes described in the frames and of the use and realisation of FEs. Subsequently, the initial frames were revised, mostly by adding core on non-core

FEs which we discovered through the annotation process. Similarly, LUs were also revised as appropriate. Annotation was performed manually using WebAnno on a corpus of sentences extracted from online sources. In all, 51 frames were created and populated with about 200 LUs; the relationships between the frames (inheritance, subframe, and so on) as well as the relationships between the elements of core-sets were also defined (OR and XOR logical operators).

Finally, following the Global FrameNet initiative (Torrent et al., 2018), cross-lingual comparisons were performed against the BFN version 1.7 via the alignment of frames. Matching between frames in the two languages was not always 1:1; there were instances of a frame corresponding to more than one frame in the other language, in both directions. In all, there were 14 cases of perfect or near-perfect fits (27%), 21 non-perfect fits (41%) and 16 cases (31%) where no equivalent was found in the BFN catalogue.

In the paper, we will present the lexical resource and the methodology employed, focusing on the annotation and the cross-lingual comparison performed.

References (indicative)

- Fillmore, C. J., & Baker, C. F. (2010). A frames approach to semantic analysis. In B. Heine et al. (Eds.), *Oxford handbook of linguistic analysis* (pp. 313–341).
- Fillmore, C. J. (1976). Scenes-and-frames semantics. In *Linguistic Structures Processing. Fundamental Studies in Computer Science* 59 (pp. 55–81). North Holland Publishing.
- Fillmore, C. J. (1982). Frame semantics. In *Linguistics in the Morning Calm. Selected papers from SICOL-1981* (pp. 111–137). The Linguistic Society of Korea.
- Fontenelle, T. (Ed.) (2003). *International Journal of Lexicography* (Special Issue on FrameNet), vol. 16. Oxford University Press.
- Torrent, T. T., Ellsworth, M., Baker, C., & Matos, E. E. (2018). The multilingual framenet shared annotation task: a preliminary report. In *Proceedings of the Eleventh International Conference on Language Resources and Evaluation* (pp. 62–68).

Σημασιολογικές τομές και συγκλίσεις δεικτών συνέχειας της ελληνικής και της αγγλικής: Το παράδειγμα των *πλέον, anymore, (any/no) more*

Χριστίνα Ελευθεριάδη

Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

c.eleftheriadi@gmail.com

Το *πλέον* της νέας ελληνικής (NE) αντιμετωπίζεται στα λεξικά και τις γραμματικές ως χρονικό ή ποσοτικό επίρρημα και ως μεταφραστικά του ισοδύναμα στην αγγλική προβάλλονται συνήθως τα *anymore* και *(any/no) more* (Holton, Mackridge & Philippaki-Warbuton 2012, 2016). Το *anymore* αναλύεται ως *μόριο όψης* (aspectual particle) (Krifka 2000) ή ως χρονικό επίρρημα, ενώ τα *(any/no) more* λειτουργούν άλλοτε ως χρονικά επιρρήματα και άλλοτε ως προσδιοριστές σε συνδυασμό με συγκριτική δομή (βλ. ενδεικτικά Nelson & Greenbaum 2016). Στην παρούσα εργασία διερευνώνται σημασιολογικές τομές και συγκλίσεις μεταξύ των στοιχείων της NE και της βρετανικής αγγλικής (BA), πράγμα επιτυγχάνόμενο μέσα από την ποσοτική και ποιοτική ανάλυση δεδομένων από τους σχετικούς συμφραστικούς πίνακες στο *Σώμα Ελληνικών Κειμένων* (Goutsos 2010) και το *British National Corpus Baby Edition* (BNC Consortium 2007). Η *συνέχεια* (continuity, βλ. Βασιλάκη & Δελβερούδη 2018:

Michaelis 1993, 1996) ως προς τους διαβαθμίσιμους άξονες του χρόνου και της ποσότητας αποτελεί τον βασικό εννοιολογικό πυρήνα των *πλέον, anymore, (any/no) more*, με αποτέλεσμα να υιοθετείται στο πλαίσιο μίας συνεκτικής σημασιολογικής ανάλυσης η θεώρηση των εν λόγω γλωσσικών στοιχείων ως *δεικτών συνέχειας* (continuity markers). Όσον αφορά τις παρατηρούμενες σημασιολογικές αποκλίσεις μεταξύ των μονάδων της NE και της BA, αυτές οφείλονται στα ποικίλα μοτίβα της συντακτικής κατανομής τους και αφορούν τόσο τις επιμέρους ποσοτικές χρήσεις τους όσο και τη χρήση των στοιχείων της BA σε συμφραστικά πλαίσια άρνησης. Μέσα από την παρούσα μελέτη, επίσης, αναδεικνύεται και τίθεται ως ζήτημα για περαιτέρω έρευνα η διασύνδεση του πεδίου της συνέχειας με την έννοια των *ορίων* (limits).

Βιβλιογραφικές αναφορές

- Βασιλάκη, Σ., & Δελβερούδη, Ρ. (2018). Μια διαγλωσσική προσέγγιση της πολυσημίας: Οι δείκτες της γαλλικής *encore* και *memme* και οι αποδόσεις τους στη νέα ελληνική. *Γλωσσολογία*, 26, 83–103.
- BNC Consortium (2007). *British National Corpus, Baby Edition*. Oxford Text Archive. <http://hdl.handle.net/20.500.12024/2553>
- Goutsos, D. (2010). The corpus of Greek texts: A reference corpus for Modern Greek. *Corpora*, 5(1), 29–44.
- Holton, D., Mackridge, P., & Philippaki-Warbuton, I. (2012). *Greek. A comprehensive grammar*. London: Routledge.
- Holton, D., Mackridge, P., & Philippaki-Warbuton, I. (2016). *Greek. An essential grammar*. London: Routledge.
- Krifka, M. (2000). Alternatives for aspectual particles: Semantics of *still* and *already*. Στο *Proceedings of the Twenty-Sixth Annual Meeting of the Berkeley Linguistics Society: General Session and Parasession on Aspect* (pp. 401–412).
- Michaelis, L. (1993). 'Continuity' within three scalar models: The polysemy of adverbial *still*. *Journal of Semantics*, 10, 193–237.
- Michaelis, L. (1996). Cross-world continuity, and the polysemy of adverbial *still*. Στο G. Fauconnier & E. Sweetser (επιμ.), *Space, worlds and grammar* (pp. 179–226). Chicago: The University of Chicago Press.
- Nelson, G., & Greenbaum, S. (2016). *An introduction to English grammar*. London: Routledge.

Όψεις της πολυγλωσσίας στην Ελλάδα του 19^{ου} αιώνα

Μαρία Ζέρβα

Université de Strasbourg

mzerva@unistra.fr

Η πολύπλοκη κοινωνιογλωσσική κατάσταση του ελληνικού 19ου αιώνα έχει μελετηθεί εκτενώς, ωστόσο τις περισσότερες φορές υπό το πρίσμα του γλωσσικού ζητήματος και της λεγόμενης κοινωνικής διγλωσσίας κατά Ferguson (1959). Αν και σαφώς οι όροι καθαρεύουσα και δημοτική περιλαμβάνουν χρήσεις που διακρίνονται από μεγάλη ποικιλία, το γλωσσικό μωσαϊκό του ελληνικού χώρου συμπληρώνεται και από τα διαλεκτικά συνεχή και τις μη ελληνικές μειονοτικές γλώσσες, όπως τα αρβανίτικα. Σε αυτήν την ανακοίνωση θα ανατρέξουμε λογοτεχνικές και ιστορικές εκδόσεις του 19^{ου} αιώνα και θα σταθούμε στις γλωσσικές χρήσεις και τι αυτές αποκαλύπτουν για την κοινωνιογλωσσική κατάσταση, καθώς και τον τρόπο με τον οποίο η πολυγλωσσία αναπαρίσταται σε αυτά τα κείμενα. Ανάμεσα σε άλλα, θα αποδελτιώσουμε κείμενα όπως *Ο εξόριστος του 1831* (1836), του Αλέξανδρου

Σούτσου, η *Βαβυλωνία* (1836) του Δημήτριου Βυζάντιου, και άλλα θεατρικά έργα της εποχής, *Ο Πολυπαθής* (1839), του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, *Η Στρατιωτική ζωή εν Ελλάδι* (1870), οι *Ιστορικοί Αναμνήσεις* (1874) του Νικόλαου Δραγούμη, αλλά και κείμενα ευρωπαίων ταξιδιωτών όπως ο Jean-Alexandre Buchon. Ευελπιστούμε να συμπληρώσουμε την εικόνα της ελληνικής κοινωνίας της εποχής όσον αφορά τις γλωσσικές χρήσεις, αλλά και του γραπτού λόγου τον 19^ο αιώνα, ο οποίος διαφαίνεται ευέλικτος και ανεκτικός στην πολυγλωσσία, ενδεχομένως .

Βιβλιογραφικές αναφορές

- Buchon, J.-A. (1843). *La Grèce continentale et la Morée : voyage, séjour et études historiques en 1840 et 1841*. Paris: Librairie de Charles Gosselin.
- Clogg, R. (éd.) (2002). *Minorities in Greece*. London: Hurst and Company.
- Diatsentos, P. (2009). *La question de la langue dans les milieux des savants grecs au XIXe siècle : projets linguistiques et réformes*. Thèse de doctorat de l'EHESS, Paris.
- Exertzoglou, H. (1999). Shifting boundaries : community and the “non-Greek- speaking Greeks”. *Historein*, 1, 75–92.
- Ferguson, C. A. (1959). Diglossia. In *Word*, 15, repris dans Pier Paolo Giglioli (éd.), (1972). *Language and social context*. Penguin Books, 325–340.
- Herzfeld, M. (1982). *Ours once more. Folklore, ideology and the making of modern Greece*. Austin, University of Texas Press.
- Martinet, A. (1982). Bilinguisme et diglossie: appel à une vision dynamique des faits. *La Linguistique*, 18(1) [numéro spécial: Bilinguisme et diglossie], 5–16.
- Πολίτης, Α. (1993). *Ρομαντικά χρόνια: Ιδεολογίες και νοοτροπίες στην Ελλάδα του 1830- 1880*. Αθήνα, ΕΜΝΕ-Μνήμων.
- Πούχνερ, Β. (2001). *Η γλωσσική σάτιρα στην ελληνική κωμωδία του 19ου αι. Γλωσσοκεντρικές στρατηγικές του γέλιου από τα «Κορακίστικα» ως τον Καραγκιόζη*. Αθήνα, Πατάκης.
- Φραγκουδάκη, Α. (2001). *Η Γλώσσα και το Έθνος. 1880-1980. Εκατό χρόνια αγώνες για την αυθεντική ελληνική γλώσσα*. Αθήνα: Αλεξάνδρεια.

Humor perception in speakers of heritage Greek

**Zoe Gavriilidou^{1,2}, Karen Chanagian², Zoi Ioannidou¹, Christina Filippaki²,
Angeliki Kefala¹ & Evelina Vavatsi¹**

¹Democritus University of Thrace, ²University of Chicago

zoegab@otenet.gr, karenchanagian@gmail.com, zioannidou96@gmail.com, cfilippaki@uchicago.edu,
angekefa@outlook.com.gr, evageliatop12@gmail.com

Humor is a complex construct whose perception may depend on culturally-specific factors. That is why previous cross-linguistic studies have investigated whether humor bears national characteristics or whether it is language-dependent (Attardo 2017; Davis 1990; Dean 2003). Elaborating on previous studies, the purpose of this research is to investigate humor perception among speakers of Heritage Greek.

Two samples (Greeks (N=30) and Greek Americans (N = 30)) were asked to rate 20 jokes covering five different topics. Greek-Americans were heritage speakers of Greek and were recruited through the *Refresh Your Greek* Program, offered jointly by the Linguistics Laboratory SynMorPhoSe of Democritus University of Thrace, the Center for Hellenic Studies of the University of Chicago and the General Consulate of Greece in Chicago, in order to help adult GHLS ‘relearn’ Greek.

Half of the jokes of each topic (10 in total) were translated and presented in English to the Greek heritage speakers who additionally had to self-assess their proficiency in Greek and English. Greek speakers were given jokes in their native language. Funniness ratings revealed several between- and within-group differences. For instance, Greeks perceived jokes with ethnic stereotypes to be funnier than did the Greek heritage speakers.

This research offers useful insights about the relation between cultural values, biases, language dominance and humor.

References

- Attardo, S. (2017). *The Routledge handbook of language and humor*. New York, Routledge.
- Davies, C. (1990). *Ethnic humor around the world*. Bloomington, IN: Indiana University Press.
- Dean, R. A. (2003). Native American humor: Implications for transcultural care. *Journal of Transcultural Nursing, 14*(1), 62–65.

From (cross-linguistic) colexification networks to lexeme frequency in Ancient Greek

Thanasis Georgakopoulos

Aristotle University of Thessaloniki

ageorgakopoulos@enl.auth.gr

Over the past few years, there has been a rise in the number of studies that use colexification networks as a means of representing typological universals of linguistic co-expression and revealing associations between concepts (e.g., Di Natale et al., 2021; Jackson et al., 2019; Youn et al., 2016). Such studies have shown that colexification networks are not only useful for visualizing data, but they are also a valuable tool for uncovering details that would otherwise remain hidden. The present work is situated within this growing body of work and aims to examine whether cross-linguistic colexification patterns are correlated with within-language polysemy patterns. Specifically, it explores the potential of colexification networks to reveal interrelations between association patterns found across multiple languages and the frequency of occurrence of specific words within individual languages. Concerning the former, I draw data from the Database of Cross-Linguistic Colexifications (CLICS³; <https://clics.clld.org/>), which in its third installation consists of 3156 language varieties and 2906 concepts (Rzymiski et al., 2020). As far as the within-language word frequency is concerned, the analysis focuses on Classical Greek. To obtain frequency information on the relevant lexemes, I resort to the Diorisis Ancient Greek Corpus (Vatri & McGillivray, 2018), which is a digital collection of 820 ancient Greek texts, spanning from Homer to the 5th c. AD. The study's methodology can be summarized as follows: Firstly, a colexification network of concepts is created using data from CLICS³, with a focus on domains of TIME, PERCEPTION, and COGNITION. Secondly, information about the degree of each node (i.e., each concept) is extracted from the Database of Cross-Linguistic Norms, Ratings, and Relations for Words and Concepts (NoRaRe; Tjuka et al., 2022), which reflects a concept's polysemy within a network. In graph theory, the degree of a node is defined as the number of edges/connecting lines attached to a particular node (Newman, 2010). Thirdly, a list of Classical Greek lexemes expressing the concepts from the three domains in question in CLICS³ is made, with specific criteria used to limit the analysis (for example, I include non-compound forms and exclude compounds). Finally, the frequency of these lexemes in the compiled corpus is reported. Given that (within-language) polysemy and frequency have been found to

be strongly correlated, with more frequent words having more meanings (Bond et al., 2019; Ilgen & Karaoglan, 2007), I formulate the hypothesis that high network degree for a concept in a colexification network will translate into high frequency of the lexemes expressing this concept in a language ((cf. Amoiridis & Georgakopoulos, 2023)). To examine the relationship between the degree of a concept in a colexification network and the frequency of lexemes expressing that concept in Classical Greek, I will use Kendall's Tau b correlation coefficient. This is a non-parametric measure of correlation that assesses the relationship between two variables that are not normally distributed (see, e.g., Levshina, 2015). Statistical analysis are conducted in R (R Core Team, 2018). This study has significant implications as it demonstrates the potential of using cross-linguistic data to investigate questions specific to a particular language.

Selected References

- Di Natale, A., Pellert, M., & Garcia, D. (2021). Colexification networks encode affective meaning. *Affective Science*, 2(2), 99–111. <https://doi.org/10.1007/s42761-021-00033-1>
- Bond, F., Janz, A., Maziarz, M., & Rudnicka, E. (2019). Testing Zipf's meaning-frequency law with wordnets as sense inventories. *Proceedings of the 10th Global Wordnet Conference* (pp. 342–352). <https://aclanthology.org/2019.gwc-1.44>
- Jackson, J. C., Watts, J., Henry, T. R., List, J.-M., Forkel, R., Mucha, P. J., Greenhill, S. J., Gray, R. D., & Lindquist, K. A. (2019). Emotion semantics show both cultural variation and universal structure. *Science*, 366(6472), 1517–1522. <https://doi.org/10.1126/science.aaw8160>
- Levshina, N. (2015). *How to do linguistics with R: Data exploration and statistical analysis*. John Benjamins Publishing Company.
- Youn, H., Sutton, L., Smith, E., Moore, C., Wilkins, J. F., Maddieson, I., Croft, W., & Bhattacharya, T. (2016). On the universal structure of human lexical semantics. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 113(7), 1766–1771. <https://doi.org/10.1073/pnas.1520752113>

A´son Pónto erchoume: The Pontic diaspora in Germany

Isabella Greisinger

Heinrich-Heine-Universität Düsseldorf

Isabella.Greisinger@hhu.de

The Asia Minor Greek dialect group Pontic belongs to the Hellenic branch of the Indo-European languages, and was originally spoken in Turkey at the southern coast of the Black Sea. Because of the Greek-Turkish war in the 1920's and the population exchange, Pontic became an endangered language. Linguistic studies focus on Pontic sub-varieties in situ (Turkey) and ex situ in countries like, e.g., Greece and Russia (Dawkins 1937, Drettas 1997, Mackridge 1987, Michelioudakis & Sitaridou 2013, Revithiadou & Spyropoulos 2012), but there is no research on Pontic in the diaspora in Germany, where a new ecosystem of the dialect emerges in Pontic communities, consisting of immigrants both from Greece and Turkey. Based on own data gathered from fieldwork with native speakers of Pontic in North Rhine-Westfalia, this paper investigates both the sociolinguistic situation and sub-dialectal (micro)variation as shown in (1) and (2).

(1) in situ Pontic (Papadopoulou 1955: 182)

Trīi choriōti phōti pájinane as són kástron ´s

three villagers-M.PL.NOM when-COMP go-3PL.PST from-PREP the-N.SG.ACC castle-N.SG.ACC
só *chorió* *tune* *kathísane só*
 in-PREP.the-N.SG.ACC village-N.SG.ACC his-N.3PL.POSS sit-3PL.PST in-PREP.the-N.SG.ACC
mesostráti *nà* *peganachtísune.*
 halfway-N.SG.ACC SBJV relax-3PL.PRS

(2) Pontic in North Rhine-Westfalia (own data)

Tri choretes site penan so kastro
 three villagers-M.PL.NOM when-COMP go-3PL.PST from-PREP.the-N.SG.ACC castle-N.SG.ACC
gia to choriona toun ekatsan só
 for-PREP the-N.SG.ACC village-N.SG.ACC his-N.3SG.POSS sit-3PL.PST in-PREP.the-N.SG.ACC
mesostrat gia na aponengastountan.
 halfway-N.SG.ACC for-PREP SBJV relax-3PL.PRS

As for the sociolinguistic situation of the Pontic diaspora in Germany, information from bio- graphical narrative interviews with members of the Pontic community in North Rhine-Westfalia will be discussed. Concerning sub-dialectal differences on the semantic and syntactic level, this paper includes a contrastive analysis of own data and data provided in the literature, and claims that there is (micro)variation with, e.g., the choice of COMP (e.g. *phóti* (1) vs. *site* (2)).

Bibliography

- Dawkins, R. M. (1937). The Pontic dialect of Modern Greek in Asia Minor and Russia. *Transactions of the Philological Society* 36, 15–52.
- Drettas, G. (1997). *Aspects pontiques*. Paris: Association de recherches pluridisciplinaires.
- Mackridge, P. (1987). Greek-Speaking Moslems of North-East Turkey: Prolegomena to study of the Ophitic Sub-Dialect of Pontic. *Byzantine and Modern Greek Studies* 11, 115–137.
- Michelioudakis, D., & Sitaridou, I. (2013). Multiple wh-fronting across Pontic Greek dialects. *Online Proceedings of the 5th International Conference of Modern Greek Dialects and Linguistic Theory (MGDLT4)*, Chios, 11-14 June 2009 (pp. 353–378).
- Papadopoulou, A. A. (1955). *Ιστορική Γραμματική της Ποντικής Διαλέκτου (Historical Grammar of the Pontic Dialect)*. Athens: The Committee for Pontic Studies, supplement I.
- Revithiadou, A., & Spyropoulos, V. (2012). *Οφίτικα: Πτυχές της Γραμματικής Δομής μίας Ποντιακής Διαλέκτου*. Thessaloniki: Kyriakidis Brothers.

Patterns of gender agreement in the Modern Greek dialects

Konstantinos Kakarikos

National and Kapodistrian University of Athens

k_kakarikos@hotmail.com

Topic: A common feature of many Modern Greek dialects is the syntactic inconsistency in gender agreement attested between a noun and an attributive adjective as well as between a noun and an adjective in a predicate position. There are at least two main patterns. The first concerns structures in which the masculine – feminine distinction has been neutralized and are both determined by a neuter adjective (1a – 1b, 2a – 2b) (Cappadocian/Pontic of Ofis); the second concerns plural structures in which a masculine noun is specified by a feminine adjective (3a – 3b) or a feminine noun is specified by a masculine adjective (4a – 4b)(Propontis dialects/Skyros). The scope of this paper is (i) to reveal the

(morphological and/or syntactic) mechanisms involved in the derivation of these constructions and (ii) to explain the patterns of the gender agreement inconsistencies resolution adopted by each dialect.

Data: 1a	[ντο καλόν _(neut) ντο ναίκα _(fem)] _{sg}	(Karatsareas, 2009)
1b	[ντο καλόν _(neut) ντο άντρα _(masc)] _{sg}	
2a	[το χρυσόν _(neut) η μαστραπά _(fem)] _{sg}	(Revithiadou & Spyropoulos, 2012)
2d	[τά καλά _(neut) τά μανάδ _(fem)] _{pl}	
3a	[ούλες _(fem) άντροι _(masc)] _{pl}	(Delligiannis, 1999)
3b	[πολλές _(fem) ανθρώπ _(masc)] _{pl}	
4a	[βαριού _(masc) δουλειές _(fem)] _{pl}	(Katsouda, 2022)
4b	[μεγάλο _(masc) χαρές _(fem)] _{pl}	

Discussion: The core of the problem is that the reorganization of the noun inflection in each dialect which is caused by changes of the morpho-syntactic features or of syncretisms changes also the distribution of the noun endings but not necessarily that of the adjectives. This lack of correspondence between the two sub-systems may explain the syntactic inconsistencies in gender agreement and also the resolution pattern adopted by the morphology of a particular dialect. Specifically, in Pontic (and particularly in the dialect of Ofis) the reorganization of the noun inflection concerns: (i) the unification of the masculine – feminine plural endings, (ii) the formation of a neuter plural for the feminine nouns and (iii) the nominative – accusative syncretism singular in favor of the accusative. These developments of the noun inflection were not accompanied by similar developments in the adjective inflection (adjectives preserve their endings) resulting in the loss of gender (in favor of the animacy feature) and accordingly in gender agreement inconsistencies. The resolution pattern used concerns the dominance of the neuter gender in the adjective despite the (masculine or feminine) gender of the noun. Similarly, in Cappadocian, the neuter dominates in all environments irrespectively of the noun endings. This results the simplification of the adjective inflection and the complete loss of gender feature (in favor of animacy) in the nouns, despite the preservation of their original endings. Finally, in the dialects of Propontis and Skyros, the morphological restructuring concerns the unification of the masculine and the feminine noun endings in the plural which caused a bipartite distinction between the masculine/feminine and the neuter nouns. On the other hand, the adjective inflection preserved the original tripartite morphological gender distinction; the lack of correspondence between the adjective and the noun gender features is arbitrarily resolved by the selection either of the feminine (Propontis) or of the masculine (Skyros) gender for the adjective, depending on the pattern of syncretism which prevailed in each case (i.e. dominance of the feminine over the masculine in Propontis and of the masculine over the feminine in Skyros).

Self denial and the poetics of reorientation

Maria Karali

Aristotle University of Thessaloniki

mkarali@lit.auth.gr

Both Odysseus, in Homeric Odyssey, and Erotokritos, in the romantic epic poem by Vincenzo Cornaro, succeed to remain, as I-sayers, unidentified by their interlocutors, though they are present and speaking on the 'scene' at strategic points of the plot. The former denies or conceals his identity by saying 'would

I were Odysseus himself' (Odyssey 16.100), the latter by referring to his presumed far away, real self with 'ἐκεῖνος', a distal demonstrative (E904).

The paper is meant as a contribution to the study of linguistic indirectness and evasion, which in the above mentioned literary works are achieved with lexical (ξένος 'stranger') and syntactic (if- clauses) choices, but also with a careful manipulation of reference. The subjective origin of referentiation can be crucial in cases of referential *opacity* and of *de re/de dicto* ambiguities (Parret, 1991:323), such as the ones exploited in narrations. I study philosophical aspects of the meaning of demonstratives and proper names, more particularly the relation to their referent. We tend to believe that an ontological relation holds between a proper name and its referent (Pape, 1982: 339). According to Kripke names are rigid designators, i.e. their extensions are world-independent, (cf. Muskens, 2011: 441). The extensions of proper names however are not necessarily singletons. Reference is considered as a context-dependent aspect of sentence meaning (Parret, 1991: 322) and the highly subjective meaning of deictic expressions is also heavily dependent on aspects of discourse. Moreover, the reference of demonstratives and proper names may be consciously shifted, which, in its turn, may allow the skilful exploitation of such terms for narratological aims.

I try to offer an answer to questions such as: Is the meaning of the distal demonstrative reducible to the meaning of what, in reality, is present for the speaker? Is the meaning of a name determined by its bearer? What is the relevance of intension for the meaning of a proper name? Is the meaning of a proper name context free? Can we accept the Kripkean thesis that proper names rigidly refer to their causal history?

I claim that proper names refer to individuals but the reference may be context sensitive, and may be considered as shifters, in specific pragmatically defined cases. 'To say' and 'to show' turn out as classical strategies in the linguistic manifestation of the narratological plot of a literary work and rely on the 'shifting' nature not only of demonstratives but of proper names as well. The appearance of such a mechanism in diverse poetic traditions shows that we are faced with a technique of a deep cognitive nature in ethno poetic composition.

References

- Kripke, S.A. (1980). *Naming and necessity*. B. Blackwell.
- Muskens, R. (2011, December). A theory of names and true intensionality. In *Amsterdam Colloquium on Logic, Language and Meaning* (pp. 441–449).
- Pape, H., (1982). Peirce and Russell on proper names. *Transactions of the Charles S. Peirce Society*, 18, (4), 339–348. <https://www.jstor.org/stable/40319994>
- Parret, H., (1991). Deixis and shifters after Jakobson. In L. R. Waugh & St. Rudy (Eds.), *New vistas in grammar: Invariance and variation*. Amsterdam Studies in the Theory and History of Linguistic Science, v. 49 (pp. 321–340). John Benjamins Publishing Company.

Μορφο-φωνολογική αποκοπή των συμφώνων /z, s,ts/& /x/ στη διάλεκτο του Αγρινίου

Ξανθή Κατσαντά

Πανεπιστήμιο Πατρών

xanthi.katsanta@gmail.com

Η παρούσα μελέτη αφορά την αποκοπή των συμφώνων /z, s, ts/& /x/ σε πολύ συγκεκριμένο μορφολογικό περιβάλλον (δηλ, όταν είναι το τελευταίο σύμφωνο πριν την κατάληξη του δεύτερου ενικού προσώπου: π.χ. /ri'razis/>[ri'rais], /exis/ > [eis])στη διάλεκτο του Αγρινίου που ανήκει στις βόρειες διαλέκτους (Κοντοσόπουλος 2008:92,97, Trudgill 2003:45-64).

Η αποκοπή των συριστικών /z,s,ts/ καταγράφεται σε ρήματα της διαλέκτου για πρώτη φορά το 1913 σε λαογραφικά κείμενα (Λουκόπουλος 1913:37): /sta'vrosis/>[sta'vrois] κ.ά., και έχουν ήδη διατυπωθεί διάφορες υποθέσεις που προσπαθούν να ερμηνεύσουν το φαινόμενο (Χατζηδάκης 1905:264, Τζάρτζανος 1913: 65-77, Newton 1972:83-87, Κοντός 1989: 105- 117). Όμως καμία από αυτές - πιστεύουμε- δεν μπορεί να ερμηνεύσει τον λόγο για τον οποίο επιλέγεται ένα φαινόμενο που έρχεται σε αντιπαράθεση με άλλους φωνοτακτικούς περιορισμούς της διαλέκτου.

Η έρευνα μας στηρίχτηκε στην ακουστική ανάλυση της ομιλίας 103 πληροφορητών (10 λεπτά από κάθε ομιλητή). Ταυτόχρονα, έχουμε πάρει υπόψη μας τη συσχέτιση με κοινωνιογλωσσικές παραμέτρους όπως το φύλο, η ηλικία και η εκπαίδευση. Παρατηρήθηκε η αποκοπή των τραχυνόμενων /z, s, ts/ να εμφανίζεται σε ομιλητές κυρίως μέσης και τρίτης ηλικίας, ενώ για πρώτη φορά επισημάνθηκε και αποκοπή του /x/ στο β' ενικό πρόσωπο, του ρήματος /'exo/ δηλαδή,/'exis/> ['eis] αλλά και /to'exis/>['tois]> ['tois].

Στην παρουσίασή μας θα προσδιορίσουμε τους μορφολογικούς περιορισμούς που καθορίζουν την αποκοπή των συριστικών /z,s,ts/ -κυρίως την εμφάνιση του φαινομένου αποκλειστικά πριν από την κατάληξη του β' ενικού προσώπου-, θα αναφέρουμε τους φωνοτακτικούς περιορισμούς που καταστρατηγούνται -κυρίως την απαγόρευση εμφάνισης δύο διαδοχικών φωνηέντων, αλλά και της αποκοπής του άτονου υψηλού [i]-. Επίσης, θα προτείνουμε μία πιθανή ερμηνεία για την επιλογή της αποκοπής των συριστικών στο συγκεκριμένο μορφολογικό περιβάλλον -αντί της αποκοπής του άτονου υψηλού [i]-, καθώς και άλλη μία πιθανή ερμηνεία, στο πλαίσιο της Exemplar Theory (Pierrehumbert 2001: 137-57), για την αναλογική του επέκταση του στο β' ενικό πρόσωπο του ρήματος /'exo/. Τέλος, θα παρουσιάσουμε τα αποτελέσματα στατιστικής ανάλυσης που δείχνουν να υπάρχει στατιστικά σημαντική συσχέτιση με κοινωνιογλωσσικές παραμέτρους όπως η ηλικία, η εκπαίδευση και το φύλο.

Βιβλιογραφικές αναφορές

Κοντός, Π. (1989). *Φωνολογική ανάλυση του Αιτωλικού ιδιώματος: Συμβολή στη νεοελληνική διαλεκτολογία*. Αδημοσίευτη διδακτορική διατριβή, Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Κοντοσόπουλος, Ν. (2008). *Διάλεκτοι και ιδιώματα της Νέας Ελληνικής*. Αθήνα: Γρηγόρης.

Lavie, R. J. (2007). Exemplar theory in linguistics: A perspective for the cognitive subject. halshs-00142394 <https://shs.hal.science/halshs-00142394/document>

Λουκόπουλος, Δ. (1913). *Λαογραφία, δελτίο της Λαογραφικής Εταιρείας, Τόμος Δ' τεύχος Α' και Β', Αιτωλικαί Επωδαί*, (σσ. 36-44). Αθήνα: Τύποις Εν Σακελλαρίου.

Newton, B. (1972). *The generative interpretation of dialect: A study of Modern Greek Phonology*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Pierrehumbert, J. B. (2001). Exemplar dynamics: Word frequency, lenition and contrast. In J. Bybee & P. Hopper (Eds.), *Frequency and the emergence of linguistic structure* (pp. 137–157). John Benjamins Publishing Company.
- Τζάρτζανος, Α. (1913). Περί των ορίων της ανομοιώσεως εν τη βορειοελληνική. *Αθηνά*, 25, 65–77. <https://shs.hal.science/halshs-00142394/document>
- Trudgill, P. (2003). Modern Greek dialects: A preliminary classification. *Journal of Greek Linguistics*, 4, 45–64. <https://shs.hal.science/halshs-00142394/document>

Το νέο Ιστορικό Λεξικό των Ιδιωμάτων της Καππαδοκίας της Ακαδημίας Αθηνών

Γεωργία Κατσούδα & Συμεών Τσολακίδης

Κέντρον Ερεύνης των Νεοελληνικών Διαλέκτων και Ιδιωμάτων - Ι.Λ.Ν.Ε. Ακαδημίας Αθηνών
katsouda@academyofathens.gr, stsolakidis@academyofathens.gr

Η συγκεκριμένη ανακοίνωση αποτελεί μια συμβολή στην εξέλιξη της ιστορικής, διαλεκτικής και ηλεκτρονικής λεξικογραφίας, μέσω της παρουσίας (και της σχετικής συζήτησης) των βασικών χαρακτηριστικών και των καινοτομιών του υπό έκδοση *Ιστορικού Λεξικού των Ιδιωμάτων της Καππαδοκίας* (ΙΛΙΚ) του ΚΕΝΔΙ-ΙΛΝΕ της Ακαδημίας Αθηνών. Το *ΙΛΙΚ* αφορά τις νεοελληνικές διαλεκτικές ποικιλίες που μέχρι και την ανταλλαγή των πληθυσμών του 1923 μιλιόντουσαν στο εσωτερικό της Μ. Ασίας (Καππαδοκία, Σίλλη, Φάρασα· Manolessou 2019). Ουσιαστικά, το *ΙΛΙΚ* με την έκδοσή του (έντυπη και ηλεκτρονική ταυτόχρονα) θα καλύψει ένα σημαντικό κενό στη λεξικογραφία για τη Νέα Ελληνική, καθώς η Καππαδοκική -σε αντίθεση με την κατωιταλική, ποντιακή και τσακωνική που διαφοροποιούνται σε μεγάλο βαθμό από την Κοινή Νέα Ελληνική- δεν διαθέτει κάποιο ιστορικό λεξικογραφικό έργο αναφοράς.

Στην ανακοίνωσή μας, μετά από μια σχετικά σύντομη αναφορά στο ερευνητικό, ιστορικό και διαλεκτικό πλαίσιο με το οποίο σχετίζονται τα δεδομένα του *ΙΛΙΚ* θα παρουσιάσουμε και θα συζητήσουμε κάποια από εκείνα τα στοιχεία του που αναδεικνύουν το ότι το *ΙΛΙΚ* δεν αποτελεί απλώς μια προσπάθεια συγκέντρωσης και παρουσίασης με πιο σύγχρονα μέσα ήδη υπάρχοντων δεδομένων ή ευρημάτων για τις υπό εξέταση ποικιλίες αλλά συνιστά μια σημαντική συμβολή στις γνώσεις μας για την ιστορία, τη διαλεκτολογία και τη λεξικογραφία της Ελληνικής (πβ. Karasimos. Manolessou & Melissaroglou 2020, Manolessou, Karasimos & Katsouda 2022). Στο πλαίσιο αυτό θα αναφερθούμε τόσο σε μέχρι τώρα σχετικά αναξιοποίητες πηγές δεδομένων, όπως οι χειρόγραφες συλλογές προφορικής γλωσσικής ύλης του ΚΕΝΔΙ-ΙΛΝΕ (19ος αι. κ.εξ.·πβ. Κωνσταντινίδου & Τζαμάλη 2012) και οι πρόσφατες καταγραφές προφορικού λόγου φυσικών ομιλητών 3ης γενιάς του 21ου αι., όσο και σε σημαντικά (κυρίως διαλεκτολογικά) έργα αναφοράς για γλώσσες με τις οποίες οι συγκεκριμένες διαλεκτικές ποικιλίες βρίσκονταν σε έντονη επαφή, όπως η Τουρκική (ενδεικτικώς, *Tarama Sözlüğü, THAD*).

Η συζήτηση και η παρουσίαση θα βασιστεί στην παράθεση αντιπροσωπευτικών λημμάτων από το *ΙΛΙΚ* που βάσει του ετυμολογικού κριτηρίου αποτελούν λεξιλογικούς αρχαϊσμούς, δάνεια και λεξιλογικούς νεωτερισμούς.

Βιβλιογραφικές αναφορές

ΙΛΙΚ (υπό έκδ.) = *Ιστορικό Λεξικό των Ιδιωμάτων της Καππαδοκίας*, 3 τόμοι. Αθήνα: Ακαδημία Αθηνών.

- Karasimos, A., Manolessou, I., & Melissaropoulou, D. (2020). Creating a DTD template for Greek dialectal lexicography. In Gavriilidou, Z., Mitsiaki, M. & Fliatouras A. (Eds.), *Proceedings of the 19th Euralex International Congress*, vol. 1 (pp. 305–314). Komotini
- Κωνσταντινίδου, Μ., & Τζαμάλη, Α. (2012). Οι πηγές του Ιστορικού Λεξικού της Νέας Ελληνικής. *Λεξικογραφικόν Δελτίον*, 26, 279–382.
- Manolessou, I. (2019). The historical background of the Asia Minor dialects. In A. Ralli (Ed.), *The morphology of Minor Asia Greek: Selected topics* (pp. 20–65). Brill.
- Manolessou, I., Karasimos, A., & Katsouda, G. (2022). Retro-digitation in Greek dialectology and lexicography: Challenges of morpho-phonetic representation of the Cappadocian dialect. In *Proceedings of MGDLT9 (4-6 June 2021)* (pp. 322–336). Leonidio: Tsakonian Archives.
- Tarama Sözlüğü = Timurtaş, F. K. (1963–74) [1995–1996]. *XIII. yüzyıldan beri Türkiye Türkçesiyle yazılmış kitaplardan toplanan tanıklariyle tarama sözlüğü*, τόμοι 8. Ankara: Türk Dil Kurumu.
- THAD = *Türkiye'de Halk Ağzından Derleme Sözlüğü*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara Üniversitesi Basımevi, 1993 (2η έκδοση), 12 τόμοι.

Αναδιαμεσολάβηση εθνοπολιτισμικών μεταναστευτικών ταυτοτήτων: Μια λογοκεντρική ανάλυση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης

Ειρήνη Κουτρομπά

Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας

kmeirini123@gmail.com

Η αναδιαμεσολάβηση (remediation) ανταποκρίνεται στο ότι τα ψηφιακά μέσα- εδώ μέσα κοινωνικής δικτύωσης- συνεχώς σχολιάζουν, αναπαράγουν και αντικαθιστούν το ένα το άλλο (Bolter & Grusin, 2000). Στην παρούσα εργασία διερευνάται ο τρόπος με τον οποίο ελληνίδες νεομετανάστριες προς διάφορες ανά τον κόσμο χώρες μέσω γλωσσικών, σημειωτικών επιλογών και πρακτικών κατασκευάζουν εθνοπολιτισμικές ταυτότητες, το πώς αυτές διαλέγονται με τις ισχύουσες κοινωνικοπολιτισμικές συνθήκες και ποιες διαφορές ή ομοιότητες παρουσιάζει ο τρόπος κατασκευής ταυτοτήτων ανάμεσα σε ορισμένα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (Facebook, Instagram, Tik Tok)- cross-platform analysis (Bennett & Segerberg, 2012)- ποια είναι η σχέση που δημιουργείται μεταξύ τους: συμπληρωματική ή κινείται σε πλαίσιο αναπαραγωγής πρακτικών και ταυτοτήτων ή σε πλαίσιο αντικατάστασης; Για την ανάλυση των επιλογών στο μικροεπίπεδο επιλέχθηκε η Πολυτροπική Κριτική Ανάλυση Λόγου (multimodal critical discourse analysis, Machin & Mayr, 2023) με εστίαση στην κοινωνιογνωσιακή προσέγγιση του Van Dijk (2020), η οποία επικουρεί τη διασύνδεση των γλωσσικών και σημειωτικών μικροδομών που εκβάλλει στη συγκρότηση ταυτοτήτων με την κοινωνικοπολιτισμική μακροδομική γνώση και τις κοινωνικές δομές. Για τον σχολιασμό του πολιτισμικού πλαισίου (μακροεπίπεδο) επιλέχθηκε το πολιτισμικό πρότυπο των πέντε διαστάσεων του Hofstede (2001). Συγκεκριμένα, τα προσωπικά γνωσιακά συστήματα και οι ταυτότητες των νεομεταναστριών μελετώνται σε συνάρτηση με την ατομικότητα ή συλλογικότητα, την αποδοχή ή την αποφυγή του διαφορετικού, την επιδίωξη επιτευγμάτων και τη θέση της γυναίκας αντίστοιχα προς τις επιλεγμένες πολιτισμικές διαστάσεις και συσχετίζονται με το ιδεολογικό τετράγωνο του Van Dijk «Εμείς και οι Άλλοι». Ως μέθοδος συλλογής δεδομένων υιοθετήθηκε η ψηφιακή εθνογραφία (Androutsopoulos, 2013), η οποία συνδυάζει την εθνογραφική έρευνα με στόχο τη συλλογή γλωσσικών και σημειωτικών μέσων μέσω της παρατήρησης των διαδικτυακών προφίλ των νεομεταναστριών και μέσω της λήψης συνεντεύξεων με

την ανάλυση λόγου. Δεδομένου ότι η έρευνα βρίσκεται ακόμα σε εξέλιξη αναμένεται από την επεξεργασία των δεδομένων να προκύψουν μετα-εθνικές/διεθνιστικές ταυτότητες (De Fina 2016) και υπερποικίλες ταυτότητες (Blackledge & Creese, 2018) με διαφοροποιήσεις ανά μέσο κοινωνικής δικτύωσης και ανά πολιτισμικό πλαίσιο ενίοτε με στοιχεία υπόρρητου/ρευστού ρατσισμού (Weaver, 2016) ή αντίδραση σε αυτά.

Βιβλιογραφία

- Androutsopoulos, J. (2013) Online data collection. In C. Mallinson, B. Childs, & G. V. Herk (Eds.), *Data collection in sociolinguistics: Methods and applications* (pp. 236–250). Routledge: New York.
- Bennett, W. L., & Segerberg, A. (2012). The logic of connective action. *Information, Communication & Society*, 15(5), 739–768. <https://doi.org/10.1080/1369118X.2012.670661>
- Blackledge, A., & Creese, A. (επιμ.) (2018). *The Routledge handbook of language and superdiversity*. London: Routledge.
- Bolter, J. D., & Grusin, R. (2000) *Remediation: Understanding new media*. Cambridge, MA: MIT Press.
- De Fina, A. (2016). Linguistic practices and transnational identities. Στο S. Preece (επιμ.), *The Routledge handbook of language and identity* (pp. 163–178). London: Routledge.
- Hofstede, G. (2001). *Culture's consequences: Comparing values, behaviors, institutions and organizations across nations*. Thousand Oaks, CA: Sage.
- Machin, D., & Mayr, A. (2023). *How to do critical discourse analysis. A multimodal introduction* (2nd ed.). Sage.
- Van Dijk, T. A. (2020). Κριτικές σπουδές λόγου: Μια κοινωνιογνωσιακή προσέγγιση. Στο Σ. Μπουκάλα & Α. Στάμου (επιμ.), *Κριτική ανάλυση λόγου: (από)δομώντας την ελληνική πραγματικότητα* (σσ. 101–144). Αθήνα: Νήσος.
- Weaver, S. (2016). *The rhetoric of racism humor: US, UK and global race joking*. London: Routledge.

Για την άρνηση και την αρνητική συμφωνία σε νεοελληνικές διαλέκτους

Νίκος Λιόσης

Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

nikosliosis@yahoo.gr

Σε αυτή την τυπολογικού και ιστορικού χαρακτήρα ανακοίνωση εξετάζονται όψεις γενικά της άρνησης και ειδικά της αρνητικής συμφωνίας σε περιφερειακές νεοελληνικές διαλέκτους που δεν ταιριάζουν με γνωστά τυπολογικά και συντακτικά χαρακτηριστικά της νεοελληνικής άρνησης: α) σε τμήμα των μικρασιατικών διαλέκτων χρησιμοποιούνται μόρια δηλωτικής άρνησης που ανάγονται στο μεσαιωνικό *ουκ* κι όχι στο *(ου)δεν*, και η επιλογή αυτή έχει μετρήσιμες επιπτώσεις, π.χ. στην επιταγμένη κλιτικοποίηση των αντωνυμικών, στη μερική διατήρηση μη παρεμφατικής ρηματικής μορφολογίας, στο τονικό καθεστώς των ίδιων των μορίων, στην παραμετροποιημένη χρήση τους με βοηθητικά ρήματα κατά τον κύκλο του Croft κ.α. β) η παρουσία του φαρασιώτικου μορίου δηλωτικής άρνησης *μα*, που μπορεί να συσχετισθεί με το νοτιοανατολικό νησιωτικό και ποντιακό μη αληθειακό *με(ν)*, υποδεικνύει ενδεχομένως μια αντίστοιχη επιλογή μεταξύ των μεσαιωνικών *μη(ν)* και *μηδέν*. γ) η κατωιταλική και η ποντιακή διαθέτουν σχήματα αρνητικής συμφωνίας που εκδηλώνονται με ασύμμετρο τρόπο και τις διαφοροποιούν έτσι από το σχήμα της αυστηρής αρνητικής συμφωνίας που ισχύει στην υπόλοιπη ελληνική: στην κατωιταλική το αρνητικό μόριο είναι προαιρετικό όταν η αρνητική λέξη εμφανίζεται

προρηματικά αλλά φαίνεται προαιρετικό ακόμη και όταν η αρνητική λέξη εμφανίζεται σε μεταρηματική θέση· σε ποντιακές ποικιλίες η παρουσία ή όχι του μορίου εξαρτάται πιθανότατα από τον τύπο του. Συγκρίσιμες ασυμμετρίες δεν είναι ασυνήθιστες στη μεσαιωνική και πρώιμη νέα ελληνική, πρβ. την προαιρετική επιλεξιμότητα του αρνητικού μορίου όταν σε προρηματική θέση εμφανίζεται ένα στοιχείο της *ουδέ*-σειράς (Liosis 2022), που συνεχίζεται υπολειμματικά στην ΚΝΕ με τα συσχετιστικά *ούτε / μήτε* (Barouni 2018). Η σειρά αυτή έχει αντικατασταθεί και στις σύγχρονες νεοελληνικές διαλέκτους, που επιλέγουν πλέον διαφορετικούς τρόπους μορφολογικής σήμανσης των στοιχείων αρνητικής συμφωνίας.

Ενδεικτική βιβλιογραφία

- Barouni, M. (2018). *Topics in the Syntax-Semantics of Greek Particles*. PhD dissertation. University of Crete.
- Giannakidou, A. (1998). *Polarity Sensitivity as (Non)veridical Dependency*. Amsterdam.
- Holton, D. et al. (2019). *The Cambridge Grammar of Medieval and Early Modern Greek*. Cambridge.
- Horrocks, G. (2014). Ouk 'Ismen Oudén: Negative Concord and Negative Polarity in the History of Greek. *JGL* 14(1), 43–83.
- Liosis, N. (2021). On Negation, Jespersen's Cycle, and Negative Concord in Post- Classical Greek. In G. Giannakis et al. (Eds.), *Synchrony and Diachrony of Ancient Greek* (pp. 253–264). Berlin– Boston.
- Liosis, N. (2022). Medieval Greek and Modern Greek Dialects: Lexical residuality of a non-SNC stage in a SNC language. Ανακοίνωση στο 55th Annual Meeting of the Societas Linguistica Europaea (Bucharest, 24–27 August 2022; WS 1: A hundred years of negative concord).

Loanstems and loanwords in Modern Greek dialectal compounding

Theodoros Lyriotakis

University of Crete

philp0952@philology.uoc.gr

In this study, we investigate the behavior of loanstems and loanwords attested in compounds in three dialectal varieties of Modern Greek (MG), namely Cretan Greek (CrGr), Laconian Greek (LGr), and Rhodian Greek (RhGr). We explore the loan lexical items of Turkish (TR) and Italian (IT) origin which are integrated in the grammatical system of these three dialectal varieties to such an extent that they participate as constituents in compounding. These items were transferred from the donor languages to the recipient dialectal varieties (cf., Campbell 2004), due to language contact (Thomason 2001). The three varieties were in close contact with Turkish and Italian in different historical periods. This led to lexical borrowings which were gradually accommodated to the dialectal grammatical systems (cf., Filipović 1981; Poplack & Dion 2012, i.a.). The loan items participating in compounding fall into the level of full/complete morphological integration (cf., Fragkopoulou 2015). Based on a dataset of dialectal compounds featuring a loanstem or a loanword, this study examines the:

- I. internal (morphological) structure of compounds: The compounds are structured according to compounding schemes, e.g., (1a) [Stem + Word], (1b) [[Stem + Stem] + Inflectional Suffix].
 - (1a) lol:^dSTEM-o-xasta'lis LOANWORD (RhGr) < lo'l:^d-(os) xasta'lis < (TR) hasta'ʔuk
'stupid person' 'crazy' 'mentally unstable' 'disease'
 - (1b) akosta'r LOANSTEM-o-st^cinSTEM-o (LGr) < ako'star(o) < (IT) ak:o' stare st'i'ŋ(i)
'marine rope' 'approach' 'to approach' 'rope'

II. morphosyntactic and semantic relations between the constituents: We follow a three-fold classification (Bisetto & Scalise 2005) in coordinate (2a), attributive (2b), and subordinate (2c) compounds.

(2a) aLSTEM-a-'p ^h it ^h axaLOANWORD (RhGr)	< '(p)al(i)	'p ^h it ^h axa < (TR) 'birdaha
'again and again'	'again'	'again'
(2b) kaLSTEM-o-'pezulLOANSTEM-os (LGr)	< ka'l(os)	'pezul(o) < (IT) 'pezolo
'evenhanded'	'good'	'pendulum'
(2c) tulu'bLOANSTEM-o-çerSTEM-o (CrGr)	< tu'lub(a) < (TR) tu'lumba	'çer(i)
'water pump handle'	'pump'	'hand'

III. issues related to headedness: The compounds are assigned to a [\pm endocentric] value. When the (semantic) head (H) is found within the compound structure, the compound is [+endocentric] (3a), while when the (semantic) head is absent, the compound is [-endocentric] (or [+exocentric]) (3b) (cf., Scalise, Fábregas & Forza 2009).

(3a) alanLOANSTEM-o-[[pe'rister]STEM]H-o (CrGr)	< a'lan(i) < (TR) a'tan	peri'ster(i)
'wild pigeon'	'bum'	'square' 'pigeon'
(3b) misSTEM-o-'katenaLOANWORD (RhGr)	< mi's(i)	ka'tena < (IT) ka'tena
'halfway'	'half'	'chain'

References

- Bisetto, A., & Scalise, S. (2005). The classification of compounds. *Lingue e Linguaggio*, 2, 319–332.
- Campbell, L. (2004). *Historical linguistics: An introduction*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Filipović, R. (1981). Morphological categories in linguistic borrowing. *Studia Romanica et Anglicae Zagrabiensia*, 26(1–2), 197–207.
- Fragkopoulou, K. (2015). *Integration of Italian, Venetian loanwords in Heptanesian* [in MG]. MA Thesis, University of Patras.
- Poplack, S., & Dion, N. (2012). Myths and facts about loanword development. *Language Variation and Change*, 24(3), 279–315.
- Scalise, S., Fábregas, A., & Forza, F. (2009). Exocentricity in compounding. *Gengo Kenkyu*, 135, 49–84.
- Thomason, S. G. (2001). *Language contact*. Edinburgh: Edinburgh University Press.

Realizing the velar stop /k/ in Southeastern Laconian Greek: A change in progress

Theodoros Lyriotakis

University of Crete

philp0952@philology.uoc.gr

In this study, we examine the variation in the realizations of velar stops, namely /k/ and /g/, when preceding front vowels /i/ and /e/ and the high glide in Southeastern Laconian Greek (henceforth SELGr). SELGr is a dialectal variety of Modern Greek spoken in the southeastern part of Laconia by around 25,000 speakers. Palatalization and affrication of velar stops before

/i/ and /e/ and the high glide has been a common phonological process of the variety (cf., Manolessou & Pantelidis 2013, for the Cretan-type fronting in Laconia). To examine this process, a dataset from fieldwork recordings was created. Six groups of native SELGr speakers were recorded with a Marantz PMD661 MKII in spontaneous everyday speech and in sociolinguistic interviews: Group I: 5

males aged 60-65, Group II: 5 females aged 60-65, Group III: 5 males aged 40-45, Group IV: 5 females aged 40-45, Group V: 5 males aged 20-25, Group VI: 5 females aged 20-25. All participants have been permanent residents of the area since birth and they have not spent more than three consecutive months away from Southeastern Laconia. The acoustic analysis of the data reveals two realizations of underlying velar stops in the above-mentioned phonological environments: I. STANDARD ALLOPHONIC REALIZATION: Underlying velar stops /k/ and /g/ are realized as [c] and [ɟ] respectively, as in Standard Modern Greek (cf., Nicolaidis 2003; Arvaniti 2007, i.a.). e.g., (1) /'kima/ → ['cima] 'wave', (2) /sige'nis/ → [siɟe'nis] 'relatives', (3) /ɣa'taki-a/ → [ɣa'taca] 'kittens'. II. DIALECTAL ALLOPHONIC REALIZATION: Underlying velar stops /k/ and /g/ are realized as alveolo-palatal affricates [tʃ] and [dʒ] respectively. e.g., (1) /'gemi/ → ['dʒemi] 'bridle', (2) /ge'reku/ → [dʒe'reku] 'Gerekou (family name)', (3) /ka'kia/ → [ka'tʃa] 'bad'.

These two realization patterns are not equally produced by all six groups of speakers. The analysis of the 11,712 relevant tokens points out a variation which seems to be determined by sex and age. Specifically, the DIALECTAL REALIZATION is almost categorical in Group I, reaching 95,9%, while it is attested at 78,7% in Group II. Males and females of these two groups are unable to perceive the difference between the two realizations when listening their own recordings at 80% and 70% respectively. The percentages of DIALECTAL REALIZATIONS are significantly lower in Groups III and IV. Males realize alveolo-palatals affricates at 59,8%, while females only at 22,6%. The difference between these two groups further highlights the importance of sex as a factor of linguistic variation. All speakers of Group III and IV (100%) are able to perceive the difference between the two realizations. Younger speakers (Groups V and VI) rarely produce alveolo-palatals affricates with a percentage of 15,1% in Group V and only 4,2% in Group VI. All speakers of these groups (100%) are able to perceive the difference between the STANDARD and the DIALECTAL REALIZATION and they report that the alveolo-palatal affricate realizations are stigmatized and carry a pejorative connotation. All of the above indicate that a change is in progress regarding the realization of velar stops in SELGr favoring the STANDARD over the DIALECTAL REALIZATION.

References

- Arvaniti, A. (2007). Greek phonetics: The state of the art. *Journal of Greek Linguistics*, 8(1), 97–208.
- Manolessou, I., & Pantelidis, N. (2013). Velar fronting in Modern Greek Dialects. In M. Janse et al. (Eds.), *Proceedings of the 5th International Conference on Modern Greek Dialects and Linguistic Theory* (pp. 272–286). Patras: University of Patras.
- Nicolaidis, K. (2003). An electropalatographic study of the palatal consonants of Greek [in Standard Modern Greek]. In D. Theophanopoulou-Kontou et al. (Eds.), *Contemporary trends in Greek linguistics* [in Standard Modern Greek] (pp. 108–127). Athens: Patakis.

Person reference in a Greek femicide case

Marianthi Makri-Tsilipakou

Aristotle University of Thessaloniki

mmakrits@enl.auth.gr

This article examines the assignment of person reference forms in the case of a femicide that has recently become a cause célèbre in Greece. The theoretical framework of Ethnomethodological Conversation Analysis plus Membership Categorization Analysis is employed to investigate the utilization of an unusual range of terms to refer to the killer husband by online media. Data analysis

explores the relevant interactional constraints in terms of the preferences for the use of a *recognitional*, i.e., a reference form that allows the recipient to recognize the referent, and *minimization*, i.e., the use of a single referring expression. Reference can also be distinguished in terms of its initial or subsequent position and relevant choice of form, a mismatch of which results in marked reference. Moreover, it is sometimes the case that forms referring to people do not do referring simpliciter but might be used to do categorizing. The line of inquiry to be pursued in this study is whether the two-fold preference for the use of minimal recognitionals can occasionally override moral standards, as instanced in the selection of certain categorial terms that seem to prioritize it over the expression of disapprobation.

Η κατασκευή της κοινωνιογλωσσικής ανισότητας ανάμεσα στους/στις νεομιλητές/τριες της αγγλικής και τους/τις ομιλητές/τριες της αγγλικής ως Γ1 μέσα από χιουμοριστικά μιμείδια

Αικατερίνη Μαριάτου

Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

oh61@gmail.com

Στην προτεινόμενη ανακοίνωση εξετάζεται πώς μέσα από διαδικτυακά μιμείδια (memes) κατασκευάζονται και αναπαράγονται μεταπραγματολογικά στερεότυπα σχετικά με τη χρήση της αγγλικής από νεομιλητές/τριες σε σχέση με αυτή των ομιλητών/τριών της αγγλικής ως Γ1. Η έννοια του/της *νεομιλητή/τριας* (new speaker) αναφέρεται στους/στις ομιλητές/τριες που έμαθαν μια γλώσσα μέσω της εκπαίδευσης και όχι μέσα από το οικογενειακό και ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον (Jaffe, 2015; Rujolar & O'Rourke, 2019). Ο όρος αντλείται από μια κοινωνιογλωσσική προσέγγιση που θέτει στο επίκεντρο την αμφισβήτηση της γλωσσικής «φυσικότητας» και μελετά τις κοινωνικές ανισότητες που μεταφέρονται στο γλωσσικό πεδίο ως ανισότητες ανάμεσα στους/στις ομιλητές/τριες. Με τον όρο *μεταπραγματολογικά στερεότυπα* εννοούνται οι άμεσες ή έμμεσες αξιολογήσεις που γίνονται από τους/τις ομιλητές/τριες σχετικά με τις χρήσεις της γλώσσας και οι οποίες ανιχνεύονται στο λόγο και ποικίλλουν ανάλογα με το κοινωνικό και το επικοινωνιακό πλαίσιο μέσα στο οποίο διαμορφώνονται και εκφέρονται (Agha, 2007). Στο πλαίσιο αυτό, η έρευνά μου επικεντρώνεται στις αξιολογήσεις γύρω από ζητήματα γλωσσικής νομιμοποίησης (legitimacy), αυθεντίας (authority) και αυθεντικότητας (authenticity) των νεομιλητών/τριών της αγγλικής στο ελληνικό πλαίσιο, όπως αυτές εκφέρονται από χρήστες/τριες του διαδικτύου.

Τα δεδομένα της ανάλυσης αντλούνται από ένα σώμα 194 ηλεκτρονικών μιμείδιων που ανήκουν στον ευρύτερο μιμητικό κύκλο χιουμοριστικής στόχευσης των αγγλικών του Αλέξη Τσίπρα. Το αναλυτικό εργαλείο που αξιοποιώ για την ανάλυση των δεδομένων είναι η *Κειμενική Θεωρία του Χιούμορ* (Tsakona, 2020), η οποία εστιάζει σε τρία στάδια ανάλυσης του χιουμοριστικού κειμένου: τις κοινωνιοπολιτισμικές προϋποθέσεις για την επεξεργασία του, το κειμενικό είδος και τα σημειωτικά χαρακτηριστικά του χιούμορ.

Τα αποτελέσματα της ανάλυσης δείχνουν πως οι χρήστες/τριες του διαδικτύου αξιολογούν τους/τις νεομιλητές/τριες της αγγλικής ως κοινωνικά κατώτερους/ες έναντι των ομιλητών/τριών της αγγλικής ως Γ1 και χρησιμοποιούν το χιούμορ για να στοχεύσουν και να υποτιμήσουν τους/τις πρώτους/ες. Οι ομιλητές/τριες της αγγλικής ως Γ1 εμφανίζονται να υπερέχουν σε κοινωνικό κύρος, πολιτισμικό κεφάλαιο και ικανότητες όπως ευφυΐα και εργατικότητα, με τη γλωσσική τους ποικιλία να θεωρείται η νομιμοποιημένη, η αυθεντική και η κυρίαρχη έναντι εκείνης των νεομιλητών/τριών. Παράλληλα, το

διαδικτυακό μιμίδιο ως κειμενικό είδος παίζει κεντρικό ρόλο στην κατασκευή και διάδοση τέτοιων μεταπραγματολογικών στερεοτύπων. Συμπερασματικά, η έρευνα δείχνει πώς μέσα από το χιούμορ αναπαράγεται και φυσικοποιείται η κοινωνιογλωσσική ανισότητα που υποκρύπτει η κυριαρχία της ποικιλίας που αποδίδεται στους/ις ομιλητές/τριες Γ1 της αγγλικής, και την οποία προάγει η διδασκαλία της αγγλικής ως Γ2 στο ελληνικό πλαίσιο.

Βιβλιογραφία

- Agha, A. (2007). *Language and social relations*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Jaffe, A. (2015). Defining the new speaker: Theoretical perspectives and learner trajectories. *International Journal of the Sociology of Language*, 2015(231), 21–44.
- Pujolar, J., & O'Rourke, B. (2019). Theorizing the speaker and speakerness in applied linguistics. *Journal of Applied Linguistics and Professional Practice*, 16(2), 207–231.
- Tsakona, V. (2020). *Recontextualizing Humor. Rethinking the analysis and teaching of humor*. Berlin: De Gruyter Mouton.

Οι ποσοδείκτες ένας/εδυη της νεοελληνικής και της βουλγαρικής ως επιτατικοποιητές

Χριστίνα Γ. Μάρκου

Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης
cmarkou@bscc.duth.gr

Ο στόχος της προτεινόμενης εργασίας είναι να διαφωτίσει υπό συγκριτική οπτική την επιτακτική λειτουργία των λεξημάτων *ένας/εδυη* στην νεοελληνική και τη βουλγαρική γλώσσα. Πρόκειται για μια διάσταση που μέχρι στιγμής δεν έχει μελετηθεί διεξοδικά, έχει αναφερθεί, ωστόσο, στο πλαίσιο της συζήτησης για τις λειτουργικές ομοιότητες που παρουσιάζουν τα αντωνυμικά συστήματα των βαλκανικών γλωσσών (βλ. Tarromanova 2020: 231-232). Δεδομένης της έλλειψης ομοφωνίας τόσο στην ελληνική, όσο και στη βουλγαρική γλωσσολογία για το στάτους των δεικτών *ένας/εδυη* (αόριστο άρθρο, αόριστη αντωνυμία), και καθώς μια εμπλοκή στη σχετική συζήτηση δεν αποτελεί άμεσο στόχο της εργασίας μας, χρησιμοποιούμε τον όρο ποσοδείκτες. Υιοθετούμε την θεώρηση της επίτασης ως σημασιολογικής κατηγορίας που άπτεται της έκφρασης του υπερβολικού βαθμού μιας ιδιότητας και συνδέεται στενά με την έννοια της διαβάθμισης (Paradis 2008). Σε ό, τι αφορά στη διερεύνηση της επίτασης στις δυο γλώσσες ξεχωριστά, η παρούσα συγκριτική έρευνα αξιοποιεί τις υπάρχουσες σχετικές μελέτες (βλ. ενδεικτικά Γαβριηλίδου 2013, Zidarova 2016). Στην περίπτωση της κλειστής κλίμακας (Kennedy, McNally 2005) ο δείκτης επίτασης συγκρίνει το βαθμό εκδήλωσης της ιδιότητας σε σχέση με το μέγιστο ή το ελάχιστο όριό της.

Στην ανακοίνωση αυτή θα εστιάσουμε στις χρήσεις των ποσοδεικτών *ένας/εδυη* σε διάφορα συγκεκριμένα στα οποία εκτελούν emphatic επιτακτική λειτουργία. Θα μελετηθούν εκφωνήματα όπου *ένας/εδυη* τονίζουν και αναδεικνύουν κάποιο γνώρισμα, ενώ παράλληλα λειτουργούν αξιολογικά: *Είσαι ένας άχρηστος. Tu si edyn nekadarnik*. [Τι si edin nekadarnik]. Πρόκειται για την ανάδειξη κάποιας «εξαιρετικά έντονης ιδιότητας του δηλούμενου στοιχείου» (Holton, Mackridge, Φιλιππάκη-Warburton 2000: 278), συσχετιζόμενη με το μέγιστο ή το ελάχιστο όριό της.

Θα διερευνηθεί η συνδυαστικότητα των δεικτών και οι ενδεχόμενοι περιορισμοί σε διαφορετικά συντακτικά περιβάλλοντα. Σε πολλές περιπτώσεις με την παράλειψη του επιτατικοποιητή *ένας/εδυη* η προτασιακή σημασία δεν αλλάζει, σε αντίθεση με την αλλαγή των πραγματολογικών χαρακτηριστικών

της. Η πραγματολογική αξιολόγηση που συνοδεύει την επίταση μπορεί να είναι τόσο θετική, όσο και αρνητική.

Το ενδιαφέρον θα επικεντρωθεί τόσο στις παράλληλες χρήσεις στις δυο γλώσσες, όσο και στις περιπτώσεις αποκλίσεων που ενδέχεται να οφείλονται σε μορφολογικούς και συντακτικούς περιορισμούς.

Ενδεικτική βιβλιογραφία

Γαβριηλίδου, Ζ. (2013). *Όψεις επίτασης στη νέα ελληνική*. Θεσσαλονίκη: Κυριακίδης.

Holton, D., Mackridge, P., & Φιλιππάκη-Warburton, E. (2000). *Γραμματική της ελληνικής γλώσσας* (μτφρ. Β. Σπυρόπουλος). Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη.

Kennedy, C., & McNally L. (2005). Scale structure, degree modification, and the semantic of gradable predicates. *Language*, 81, 345–348.

Paradis, C. (2008). Configurations, construals and change: Expressions of DEGREE. *English Language and Linguistics*, 12(2), 317–343.

Tarromanova (2020). Търпоманова, Е. *Функции на местоименията в балканските езици*. София: УИ „Св. Климент Охридски“.

Zidarova (2016). Зидарова В. Неопределителното местоимение *един* като интензификатор // *Научни трудове на ПУ «Паусий Хилендарски»*. Т. 54, кн. 1, сб. А – Филология. С. 206–214.

Interpretation of temporal overlap: Evidence from child Greek

Marina Mastrokosta & Vina Tsakali

University of Crete

marinamastr13@hotmail.com, vtsakali@gmail.com

The puzzle: The present study focuses on the development of temporal connectives *eno* ('while') and *kathos* ('as') (1)-(2) in Greek. It has been argued that the temporal interpretation of the connectives is associated with the imperfective aspect on the verb and in such instances the two connectives express the temporal simultaneous between Event 1, i.e., Event Time ('watching TV', in (2)) and Event 2, i.e., the Reference Time ('cooking the soup', in (2)). The research on development of simultaneous connectives have focused on the order of the development of temporal connectives and the fully-fledged development of the simultaneousness has been reported to be incomplete up to the age of 10 (Silva 1991 for English, Papakonstantinou 2015 for Greek i.a.).

The study: We focus on children's understanding on *eno* and *kathos* aiming at shedding light on whether children's comprehension on simultaneousness varies, depending on the relation of the Event Time to the Reference Time (Fig.1). We thus ran a comprehension task testing the simultaneous in the Present for *eno* and *kathos* (1) (*Condition 1*; 4 items/connective) and the simultaneous in the Past for *eno* and *kathos* (2) (*Condition 2*; 4 items/connective).

- (1) I Xristina pleni piata **eno/kathos** o Jianakis ftiaxni kulurakia. 'Christine is doing the dishes while/as little Jianis is making cookies.
- (2) I kiria lagudina evlepe tileorasi **eno/kathos** o arkudos magireve supa. 'Mrs Bunny was watching tv while/as Mr Bear was cooking a soup'.

Participants watched 8 videos in which the two events/activities were taking place at the same time and 8 videos in which the activities were taking place sequentially. In each video, Pepa would pop up and utter sentences as in (1) and (2) and children would have to say if Pepa described the events

accurately or not. Thus, children were encountered with 8 items in which the expected response was 'correct' and 8 items in which the expected response was 'false'.

Results: Preliminary results from 15 children (aged 5;6-9;4) and 8 adults as control group so far, show that children's performance was non-adult like, which confirm previous findings. More specifically, the comparison between the connectives *eno* and *kathos* in the Present and in the Past showed no significant difference ($p=0,533$ and $p=0,999$, respectively). Moreover, children's performance was significantly worse when the expected response was False, irrespectively of whether the events were referring to the Present or the Past. Importantly, in order to control for the "yes-bias" responses, we applied the relative criterion location (c') and we have excluded the children we exhibited a bias $c' > -0,3$. We propose that children up to the age of 8, fail to find the appropriate temporal interval to link the Event time to the Reference time and they allocate a broader interval compared to adults in order to validate the Imperfective aspect. Our results are in accordance with findings from other languages suggesting that children face difficulties in explicitly relating Reference Time and Imperfective aspect (García del Real 2015, García del Real & van Hout 2022, Martin et al. 2020).

References

- García-del-Real, I., & van Hout, A. (2022). Interpretation of imperfective past tense in Spanish: How do child and adult language varieties differ? *Languages*, 7(3), 237.
- Hout, A. V. (2005). Imperfect imperfectives. In *Aspectual inquiries* (pp. 317–343). Springer, Dordrecht.
- Martin, F., Demirdache, H., del Real, I. G., Van Hout, A., & Kazanina, N. (2020). Children's non-adultlike interpretations of telic predicates across languages. *Linguistics*, 58(5), 1447–1500.
- Papakonstantinou, M. (2015). Temporal connectives in child language: A study of Greek. PhD dissertation, University of Thessaloniki.
- Silva, M. (1991). Simultaneity in children's narratives: The case of when, while and as. *Journal of Child Language*, 18, 641–662.

The *γλυκύς ἀγκών* in modern signed languages

Maria Mertzani

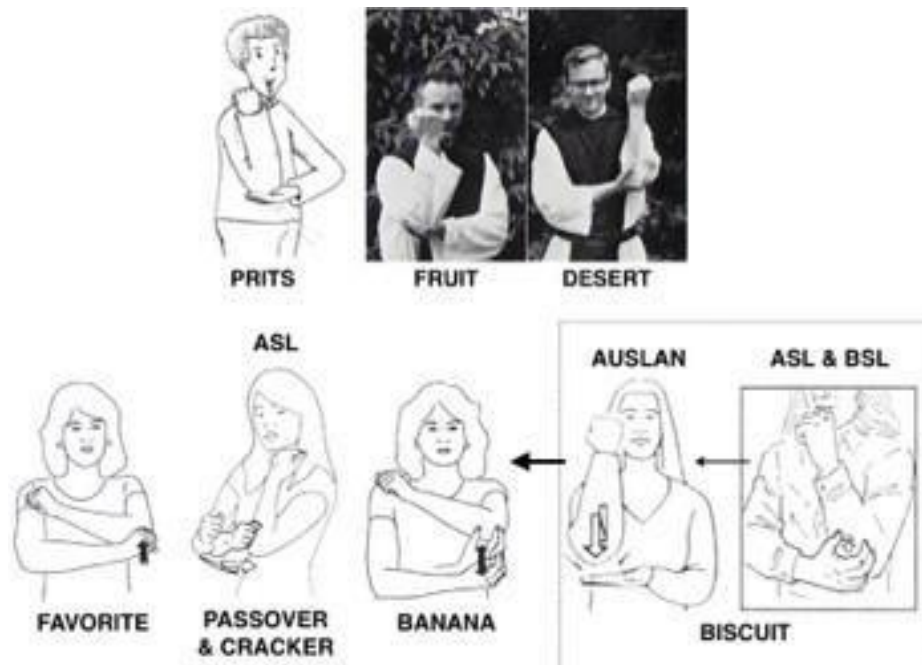
Universidade de Santa Cruz do Sul - UNISC, Brasil

mertzani@unisc.br

Following a cross-linguistic methodology using the Cistercian signs by Barakat (1975) and the Historical Sign Language Database sources of the American Sign Language (ASL) and French Sign Language (LSF), the study etymologises elbow articulated signs on the ancient Greek saying and gesture *γλυκύς ἀγκών*, preserved in the Greek *prits* gesture and the Cistercian sign language. Data are collected using standard dictionaries from the signed languages: ASL, LSF, the Australian Sign Language (AUSLAN), the British Sign Language (BSL), and the Greek Sign Language (GSL). The study suggests a historical connection considering: (i) the exclusive use of the *prits* gesture in Greece to denote playful negation (denying something to someone also as an act of preserving it); (ii) the similar articulation among the target signs and this traditional gesture; and (iii) the meanings of the target signs in relation to the twofold signification of *γλυκύς ἀγκών*. Apart from sweetness, the phrase indicated ironically the difficulty of a matter, making a special reference to the great bent of the river Nile. The study demonstrates certain modifications in the performance of the signs due to loan history, and an association of their attributed meanings with the "sweetness" of *γλυκύς ἀγκών*, since the signs denote sweets, fruits, and even the

Easter (by extension of the biscuit/cracker meaning) (Fig.1). In relation to its negative meaning, signs are found to signify poverty, decay (e.g., autumn, deceiving) and laziness through mainly lexicalised handshape forms that, in turn, permit to recognize the etymologies of their corresponding spoken words (e.g., ASL CHEAT > LSF DIABLE > Latin inquietare). Cagle (2010) demonstrated that the etymology of certain ASL signs reaches the Cistercian sign language of the fourth century CE. This study complements these findings by examining additional signed languages and relating their elbow signs to the 5th century BCE *γλυκὺς ἀγκῶν*.

Figure 1: Examples of sign derivation and meanings.

Note: All images are copyright and used for the purposes of this abstract submission only.

References

- Barakat, R. A. (1975). *The Cistercian sign language: A study in non-verbal communication*. Kalamazoo, Mich.: Cistercian Publications.
- Cagle, K. M. (2010). *Exploring the ancestral roots of American Sign Language: Lexical borrowing from Cistercian sign language and French sign language*. Unpublished Doctorate Thesis, The University of New Mexico Albuquerque, New Mexico.

The Greek Heritage Language Corpus (GHLC) annotation and analysis of heritage speakers' productions

Lydia Mitits, Kyriakos Sgouropoulos & Vasiliki Giapantzali

Democritus University of Thrace

lydiamitits@gmail.com, ksqourop@gmail.com, vasoqiapantzali@gmail.com

The GHLC is a spoken corpus of Greek as a heritage language including data from the 1st, 2nd, and 3rd generation Greek heritage speakers living in Chicago, Moscow and Saint Petersburg. It comprises three sub-corpora according to geographical criteria: the Moscow sub-corpus consisting of 23380 tokens in Greek and Russian, the Saint Petersburg sub-corpus with 29910 tokens in Greek and Russian, and the Chicago sub-corpus including 91697 tokens in Greek and English.

This presentation is a follow-up of a previous study which documented the process of the GHLC design stages, its linguistic content, the available metadata, and the main technical features (Gavriliidou et al. 2019). Here, the aim is to describe the tool, the process, and the results of the final stage of the corpus design – the data annotation and analysis of the Chicago sub-corpus. The software chosen for the annotation is *Recogito* (<https://recogito.pelagios.org/>) and its selection was mainly based on two criteria - its ability to create a custom data format and the ability to use it without requiring a download and local installation. *Recogito* is an open-source software (a free hosted version of the software is offered by *Pelagios Commons*). It has a number of features which proved very useful in our corpus annotation. It allows multi-tag and document-level annotation, has the ability to highlight part of the text, and supports online user and group collaboration. The latter feature enabled the annotation moderator to monitor commenters' progress and identify commenters' misconceptions in real-time. Another advantage of *Recogito* is that various annotation output formats, such as csv, rdf, xml, json, are supported, enabling direct input into various analytics and machine learning software.

Speech corpora, such as the GHLC, provide a valuable source and a research tool for the analysis of heritage speakers' productions, the level of acquisition of the heritage language, possible subsequent attrition, and interference from the majority language on all levels, from phonology and morphosyntax to semantics and pragmatics. The corpus was annotated and analyzed for morphological, syntactic, and lexical errors in the Greek language productions (eventcasts and accounts) and for some pragmatic features, such as language use strategies, microstructure (grammar and episodic complexity) and macrostructure (cohesion, lexical density and lexical diversity) in the English and Greek narrations (eventcasts). The results show salient language characteristics and deviations in the use of heritage Greek on all levels as well as varied linguistic abilities in the dominant and the heritage language. The fully annotated corpus is open access.

References

Gavriliidou, Z., Mitits, L., Mavromatidou, S., Chadjipapa, E., & Dourou, C. (2019). The compilation of Greek heritage language corpus (GHLC): A language resource for spoken Greek by Greek communities in the U.S. and Russia. *European Journal of Language Studies*, 6(1).

Lateral realizations in Patras dialect: A perceptual dialectal study with the help of acoustic analysis

Dimitris Papazachariou, Andrianna Karkoulia & Elena Avramopoulou

University of Patras

papaz@upatras.gr, lit3658@upnet.gr, elavramop@gmail.com

The present study presents the different variants of the (l) variable in the dialect of Patras, as they are realized before the five vowels and the glide. We use the tools of the acoustic phonetics that provide objective measurements of the lateral sounds, as well as the theoretical framework of the Perceptual Dialectology, that underlines the importance of the native speakers of each dialect for the establishment of the different variants of each variable.

A well accepted testimony (Kontosopoulos 2008) is that in Patras dialect there are two different realizations of the lateral /l/: an alveolar [l] before [e, a, o, u], and a palatal [ʎ] before [i] and the glide [j]. However, the palatal [ʎ] is result of two different processes. The palatal [ʎ] before [j] is result of two obligatory consecutive phonological processes, i.e. i. reduction/lenition of /i/ to [j], and ii. coarticulation of /l/ + [j]: i. /puli/+a/ 'bird' + PL > /pulja/ 'birds', ii. /pulja/ > [puʎa]). These two phonological processes are also obligatorily applied in Standard Modern Greek (SMG). On the other hand, palatal [ʎ] before [i] is a free variant of /l/ at Patras' dialect.

Nicolaidis (2003), using EPG analysis, first realized that the so-called palatal [ʎ] before /j/ is not produced as back as a real palatal, but in a more front position, therefore she proposed that this lateral sound is a palato-alveolar one. Moreover, Nicolaidis, at the same study, spotted that the so-called alveolar [l] showed remarkable variation, according to the following vowel.

Similarly, Papazachariou & Pappas (2022) showed that in the speech of Greek immigrants to Canada, the so called alveolar lateral sounds present systematic variation due to the following vowel, verifying Newton's (1972) realization of different degrees of /l/ retraction due to the following /e/, /i/ and /j/. Moreover, Pappas (2018), and Papazachariou & Pappas (2022) showed that the two palatal realizations of the Patras' lateral -i.e. /li/ & /lj/- did not show a statistically significant phonetic difference between them. Nevertheless, none of the above studies examined if the phonetic realization of /l/ before /i/ has more realizations than one.

The present study, taking into account the theoretical framework of the Perceptual Dialectology and using the tools of acoustic analysis, shows clearly that Patras' females produce at least two free variants before /i/: a retracted alveolar with F2: 1787 Hz, and a pre-palatal one with F2: 2095 Hz, a difference which is also statistically significant.

References

- Kοντοσόπουλος, Ν. (2008). *Διάλεκτοι και ιδιώματα της Νέας Ελληνικής* (5^η έκδ.). Αθήνα: Εκδόσεις Γρηγόρη.
- Νικολαΐδη, Κ. (2003). Μια ηλεκτροπαλατογραφική μελέτη των ουρανικών συμφώνων της ελληνικής. Στο Δ. Θεοφανοπούλου-Κοντού, Χ. Λασκαράτου, Μ. Σηφιανού, Μ. Γεωργιαφέντης, & Β. Σπυρόπουλος (επιμ.), *Σύγχρονες τάσεις στην ελληνική γλωσσολογία* (σσ. 108–127). Αθήνα: Πατάκης.
- Newton, Β. (1972). *The generative interpretation of dialect: A study of Modern Greek Phonology*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Pappas, P. A. (2008). Stereotypes, variation and change: Understanding the change of coronal sonorants in a rural variety of Modern Greek. *Language Variation and Change*, 20, 493–526.

**«Έτσι μιλάει μόνο η αλητεία!»:
Κοινωνιογλωσσικές αναπαραστάσεις και κυρίαρχα
(μεταπραγματολογικά) στερεότυπα για τη νεότητα
σε δημοφιλείς σειρές του '80 και του '90**

Θεοδώρα Σαλτίδου

Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας

saltidouroula@yahoo.gr

Από τη δεκαετία του '80 η ιδεολογική αναγνώριση της νεότητας στον κοινωνικό χώρο και, συνακολούθως, του νεανικού τρόπου ομιλίας, της λεγόμενης «γλώσσας των νέων», ως διακριτής κοινωνικής ποικιλίας οδήγησε σταδιακά στην αξιοποίησή του στον ελληνικό δημόσιο λόγο, όπως στις τηλεοπτικές σειρές και ταινίες (βλ. Ανδρουτσόπουλος & Κακριδή 2010). Η αξιοποίηση αυτή στοχεύει αφενός στην προσέλκυση του νεανικού κοινού, αφετέρου στην επισήμανση της διαφορετικότητας (και ίσως κατωτερότητας) της νεότητας σε σύγκριση με τους μεσήλικες/ηλικιωμένους, αλλά και της ανωτερότητας της πρότυπης ποικιλίας. Ωστόσο, οι περισσότερες έρευνες για τις στερεότυπες αναπαραστάσεις της «γλώσσας των νέων» και της νεότητας σε ελληνικά τηλεοπτικά κείμενα εστιάζουν κυρίως στις δύο προηγούμενες δεκαετίες (π.χ. Stamou & Saltidou 2015, Stamou & Christou 2017).

Βασισμένη σε αυτές τις παρατηρήσεις και αντλώντας στοιχεία από ένα συνδυαστικό πλαίσιο ανάλυσης για τις τηλεοπτικές κοινωνιογλωσσικές αναπαραστάσεις, που αξιοποιεί εργαλεία από την *κοινωνικοπολιτισμική γλωσσολογία* (*sociocultural linguistics*: Bucholtz & Hall 2005), την *εθνομεθοδολογία* (*ethnomethodology*: Sacks 1992) και τη *διεπιδραστική γλωσσολογία* (*interactional sociolinguistics*: Gumperz 2001), εστιάζω την ανάλυσή μου σε δύο σκηνές από γνωστές τηλεοπτικές ελληνικές σειρές, μίας από τη δεκαετία του '80 (*Οδός Ανθρών*) και μίας από τη δεκαετία του '90 (*Dolce Vita*), στις οποίες εντοπίζονται διεπιδράσεις νέων με μεσήλικους ή/και ηλικιωμένους χαρακτήρες. Στις σκηνές αυτές καταδεικνύεται ότι, μολονότι αρχικά η αξιοποίηση των νεανικών ιδιωμάτων αποσκοπεί στην ανάδειξη της διαφορετικότητας των νέων χαρακτήρων, τελικά αναπαράγει πολιτικά (μεταπραγματολογικά) στερεότυπα (*metapragmatic stereotypes*: Agha 1998) για τις διαφορετικές ηλικιακές ομάδες, σχετιζόμενα με τον λόγο «της νεότητας ως ατελούς ενηλικίωσης» («*adolescence discourse*»: Bucholtz 2002) και με γλωσσικές ιδεολογίες που προκρίνουν την ανωτερότητα της πρότυπης ποικιλίας έναντι των μη πρότυπων ποικιλιών, όπως η «γλώσσα των νέων». Έτσι, λοιπόν, οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι η στερεότυπη αναπαράσταση των νέων χαρακτήρων στις ελληνικές τηλεοπτικές σειρές αποτελεί ένα φαινόμενο όχι μόνο επίκαιρο αλλά και διαχρονικό.

Βιβλιογραφικές αναφορές

- Agha, A. (1998). Stereotypes and registers of honorific language. *Language in Society*, 27(2), 151–193.
- Ανδρουτσόπουλος, Γ., & Κακριδή, Μ. (2010). Γλώσσα των νέων. Αναγνώριση, αποδοχή και κριτική των νεανικών ιδιωμάτων. Στο Β. Βαμβακάς & Π. Παναγιωτόπουλος (Επιμ.), *Η Ελλάδα στη δεκαετία του '80. Κοινωνικό, πολιτικό και πολιτισμικό λεξικό* (σσ. 86–89). Αθήνα: Το Πέρασμα.
- Bucholtz, M. (2002). Youth and cultural practice. *Annual Review of Anthropology*, 31, 525–552.

- Bucholtz, M., & Hall, K. (2005). Identity and interaction: A sociocultural linguistic approach. *Discourse Studies*, 7, 584–614.
- Gumperz, J. J. (2001). Interactional sociolinguistics: A personal perspective. In D. Schiffrin, D. Tannen, & H.E. Hamilton (Eds.), *The handbook of discourse analysis* (pp. 215–228). Oxford: Blackwell Publishers.
- Sacks, H. (1992). *Lectures on conversation* I, II. (Gail Jefferson, Ed.). Oxford: Blackwell.
- Stamou, A. G., & Christou, S. (2017). Sociolinguistic representations of the military in Greek comedy films: Laughing at the army. *Pragmatics & Society*, 8(1), 1–25.
- Stamou, A. G., & Saltidou, T. P. (2015). “Right you are (if you think so)”: The sociolinguistic construction of youth identity in a Greek family sitcom. *Journal of Greek Media & Culture*, 1(1), 93–112.

Η κλιτική μορφολογία σε παιδιά φυσικούς ομιλητές της Ελληνικής: Ευρήματα από μια μελέτη διατροφικής προέγερσης.

Μαρία Σουκαλοπούλου

Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

msoukalo@lit.auth.gr

Η έρευνα για τις νοητικές αναπαραστάσεις και τους μηχανισμούς, τους οποίους υιοθετούν οι ενήλικες ομιλητές για την επεξεργασία της κλιτικής μορφολογίας, σημείωσε μεγάλη ανάπτυξη κατά τη διάρκεια των δύο τελευταίων δεκαετιών (Tsarkini et al., 2002; 2004; Agathoroulou & Papadopoulou, 2009; Stavrakaki & Clahsen, 2009). Ωστόσο, οι μελέτες που ασχολούνται με τον παιδικό πληθυσμό παραμένουν περιορισμένες σε αριθμό. Η παρούσα ανακοίνωση παρουσιάζει τα αποτελέσματα μιας πειραματικής μελέτης διατροφικής προέγερσης για την επεξεργασία των ρηματικών τύπων του συνοπτικού παρελθοντικού της Ελληνικής από παιδιά. Στη μελέτη συμμετείχαν: (α) 54 παιδιά φυσικοί ομιλητές της Ελληνικής ηλικίας 9;3–12;2 ετών και (β) 51 ενήλικες φυσικοί ομιλητές της Ελληνικής ηλικίας 20;4–25;6 ετών, οι οποίοι αποτέλεσαν την ομάδα ελέγχου. Στη μελέτη χρησιμοποιήθηκε το πειραματικό πρωτόκολλο της διατροφικής προέγερσης με ακουστικό προεγέρτη και οπτικό στόχο με τη δοκιμασία της λεξικής απόφασης.

Οι συμμετέχοντες εξετάστηκαν στις ακόλουθες συνθήκες πραγμάτωσης του συνοπτικού: (α) την ‘ομαλή’ συνθήκη S, στην οποία το συνοπτικό πραγματώνεται με το /-s/ και φωνολογικά προβλέψιμες εναλλαγές στο θέμα του ρήματος, (π.χ. προεγέρτης: *é-trek-s-a*, στόχος: *tréx-o*), (β) την ‘ομαλή’ συνθήκη ΕΝΛΓ_ΘΕΜ_S, στην οποία το συνοπτικό πραγματώνεται με το /-s/ και μη προβλέψιμες φωνολογικά εναλλαγές στο θέμα του ρήματος, (π.χ. προεγέρτης: *tránvik-s-a*, στόχος: *traná-o*), και (γ) τη ‘μη ομαλή’ συνθήκη ΕΝΛΓ_ΘΕΜ, στην οποία το συνοπτικό πραγματώνεται με μη προβλέψιμες φωνολογικά εναλλαγές στο θέμα του ρήματος, χωρίς το /-s/, (π.χ. προεγέρτης: *zést-an-a*, στόχος: *zést-én-o*). Ο βαθμός προέγερσης καθορίστηκε με τη σύγκριση των χρόνων αντίδρασης που σημειώθηκαν στις παραπάνω πειραματικές συνθήκες με τη συνθήκη ελέγχου, στην οποία ο προεγέρτης δεν είχε καμία μορφολογική, ορθογραφική ή σημασιολογική σχέση με τον στόχο και με την ταυτοτική συνθήκη, στην οποία οι προεγέρτες ήταν οι ίδιες λέξεις με τους στόχους.

Τα αποτελέσματα για τους ενήλικες έδειξαν επιδράσεις ολικής προέγερσης ανεξάρτητα από την ομαλότητα στον τρόπο πραγμάτωσης του συνοπτικού, ενώ τα παιδιά παρουσίασαν επιδράσεις περιορισμένης προέγερσης στη μη ομαλή συνθήκη ΕΝΛΓ_ΘΕΜ. Συμπερασματικά, υποστηρίζουμε ότι τα παιδιά υιοθετούν τους ίδιους επεξεργαστικούς μηχανισμούς με τους ενήλικες, διαφοροποιούνται, ωστόσο, σημαντικά στην επεξεργασία τύπων, οι οποίοι φαίνεται να εξαρτώνται περισσότερο από το αναπτυσσόμενο Λεξικό των παιδιών.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Agathopoulou, E., & Papadopoulou, D. (2009). Regularity patterns of the Greek past perfective: A psycholinguistic study. In M. Baltazani, K. G. Giannakis, & A. Tsangalidis (Eds.), *Proceedings from the 8th International Conference on Greek Linguistics* (pp. 1–13).
- Stavrakaki, S., & Clahsen, H. (2009). The perfective past tense in Greek child language. *Journal of Child Language*, 36(1), 113–142.
- Tsapkini, K., Jarema, G., & Kehayia, E. (2002). Regularity revisited: Evidence from lexical access of verbs and nouns in Greek. *Brain and Language*, 81(1–3), 103–119.
- Tsapkini, K., Jarema, G., & Kehayia, E. (2004). Regularity re-revisited: Modality matters. *Brain and Language*, 89(3), 611–616.

Το γλωσσικό ζήτημα σε εγχειρίδια διδασκαλίας της νέας ελληνικής ως δεύτερης γλώσσας

Ευαγγελία (Λέλια) Παντελόγλου

Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

epantel@phil.uoa.gr

Η διδασκαλία της νέας ελληνικής ως δεύτερης γλώσσας (E2) φαίνεται πως έχει μακρά ιστορία (Delveroudi υπό δημ., Παντελόγλου 2019), αν και όχι αδιάλειπτη συνέχεια (βλ. Moschonas 2017: 30). Τη διαχρονική διάσταση του πεδίου τεκμηριώνει η ύπαρξη σημαντικού αριθμού βιβλίων για τη διδασκαλία της νέας ελληνικής ως ξένης, δεύτερης, άλλης ή πρόσθετης γλώσσας - για να ακολουθήσουμε την εξέλιξη των όρων - από τα χρόνια της οθωμανικής κυριαρχίας ως τις μέρες μας. Τα πιο πρώιμα από τα εγχειρίδια αυτά ορισμένες φορές ονομάστηκαν γραμματικές (βλ. Μανωλέσσου & Θεοφανοπούλου 2011). Αν λάβουμε ως τόσο υπόψη τη διαδικασία σταδιακής διαμόρφωσης και τυποποίησης στην οποία βρίσκεται η (κοινή) νέα ελληνική μέχρι σήμερα, καθώς και τις έντονες συγκρούσεις που εκδηλώθηκαν σε διαφορετικές στιγμές γύρω από το ζήτημα της γλώσσας, το εγχείρημα της συγγραφής μεθόδων για τη διδασκαλία της E2 παρουσιάζει, πέρα από τις άλλες δυσκολίες, την πρόκληση ότι προϋποθέτει γλωσσικές επιλογές.

Τα κύρια ερευνητικά ερωτήματα που θέτει η παρούσα εισήγηση αφορούν τη γλώσσα που οι συγγραφείς των εγχειριδίων της E2 επέλεξαν να διδάξουν, τους λόγους που οδήγησαν σε αυτές τις γλωσσικές επιλογές και τη συσχέτισή τους με τις τάσεις στην ελληνική ως γλώσσα μητρική κατά τις περιόδους στις οποίες εντάσσονται οι μέθοδοι που γράφτηκαν (αρχαϊζουσα vs καθομιλουμένη, καθαρεύουσα vs δημοτική, λόγια γλώσσα vs γεωγραφικές ή άλλες ποικιλίες, δάνειες λέξεις). Το ζήτημα θα ερευνηθεί μέσα από τη μελέτη συγκεκριμένων περιπτώσεων διδακτικών εγχειριδίων, που έχουν επιλεγεί με κριτήριο το βαθμό διάδοσής τους, το κοινό στο οποίο απευθύνονται και τη ρητή ή υπόρρητη τοποθέτηση σχετικά με τη γλώσσα μέσα σε αυτά. Τα εγχειρίδια με τα οποία θα ασχοληθούμε ανήκουν σε διαφορετικές εποχές της εκδοτικής δραστηριότητας που αναπτύχθηκε στο πεδίο της E2. Οι γλωσσικές επιλογές - και συνακόλουθα οι γλωσσικές αντιλήψεις - θα παρουσιαστούν υπό συγκριτική οπτική, ενώ τα έργα και οι συγγραφείς τους θα ενταχθούν στα χωροχρονικά και τα κοινωνικά τους συμφραζόμενα.

Συμπερασματικά, η παρούσα εργασία έρχεται να συμβάλει στην ανασύσταση της ιστορίας της διδακτικής της νέας ελληνικής ως γλώσσας διαφορετικής από τη μητρική, εστιάζοντας στο πρώτο

- μα όχι και τόσο αυτονόητο - ερώτημα, εκείνο του ποια γλώσσα αποφασίζουμε να διδάξουμε και γιατί.

Ενδεικτική βιβλιογραφία

- Delveroudi, R. (υπό δημ.). Modern Greek grammars written by or for foreigners around the Greek revolution (1818-1829). Στο Ε. Αναγνωστοπούλου, Α. Καλοκαιρινός, & Μ. Πεχλιβάνος (επιμ.), *Language choices: Greek and parallel cases* (Workshop), ICGL 12, Frei Universität Berlin: CeMoG, Edition Romiosini.
- Μανωλέσσου, Ι., & Θεοφανοπούλου-Κοντού, Δ. (2011). Γραμματικές της Νεότερης Ελληνικής. Από τον Δ. Σοφιανό (περ. 1550) έως τον Δημήτριο Βενιέρη (1799). Στο Γ. Μπαμπινιώτης (επιμ.), *Το γλωσσικό ζήτημα. Σύγχρονες προσεγγίσεις* (σσ. 103–121). Αθήνα: Ίδρυμα Βουλής των Ελλήνων.
- Moschonas, S. A. (2017). The discovery of Modern Greek as a second language. In E. Agathopoulou, T. Danavassi, & L. Efstathiadi (Eds.), *Selected papers on theoretical and applied linguistics from ISTAL 22* (pp. 27–50). Thessaloniki: Aristotle University of Thessaloniki.
- Παντελόγλου, Λ. (2019). Η ελληνική ως δεύτερη γλώσσα στην ιστορική της διάσταση: Οι απαρχές. *Μελέτες για την ελληνική γλώσσα*, 39, 777–792.

Metapragmatic awareness in Melbourne Greek

Theodossia-Soula Pavlidou

Aristotle University of Thessaloniki

pavlidou@lit.auth.gr

Reaching back to Jakobson's (1960) model of language, the notion of *meta*, as in *metacommunication*, *metalanguage*, *metadiscourse*, etc., has been used to refer to, e.g., 'discourse about discourse' – to take just the last example – and linguists have variously pointed to the role of metalinguistic expressions in achieving intersubjective understanding (see Mauranen 2010, Penz 2011, among others). In particular, *metapragmatic awareness*, i.e. reflexive awareness about pragmatic meanings, pragmatic acts, interpersonal relations, etc. that participants are taken to be doing/holding (Haugh 2017) is considered to be crucial for maintaining interactional coherence and for understanding linguistic/social behavior (Silverstein 1993, Verschueren 2000). The purpose of the present paper is to examine indicators of metapragmatic awareness in the talk of Greek-Australians living in Melbourne.

As is well known, Melbourne has attracted most of the Greek immigrants to Australia in the second half of the 20th century and has by now a flourishing community of three generations, augmented in the 2010s with newcomers from Greece after the recent economic crisis. During two visits, I conducted over 40 semi-structured interviews with members of the Greek community plus other field-work, with the long-term aim to investigate the effects of contact on the variety of Greek spoken in Melbourne. The data for the present talk are drawn from a subset of these interviews, namely those with interviewees belonging to the same family but to different generations, for example: grandmother – daughter – granddaughter. This allows us to detect not only the influence of English on Melbourne Greek in virtual time, but additionally offers the benefit of a more comprehensive access to the particular circumstances that may have affected the process.

Within the framework of interactional linguistics and conversational analysis, the paper analyzes indicators of metapragmatic awareness, such as clarification questions ('How do you say X?'), pragmatic particles ('Yeah.'), the T/V distinction, self-repair, and so on. It is shown that (a) the language in which metapragmatic awareness manifests itself gradually shifts from the heritage language (Greek) to the dominant language (English) and (b) the targets of reflexive awareness change across generations, such

that certain aspects of discourse/communication in Greek (e.g. the T/V distinction) are no longer perceived as problematic since they are fully adjusted to the English norm. Finally, some consequences of these findings, especially for the teaching of Greek to third generation members of the community, are discussed.

References

- Haugh, M. (2017). Jocular play, social action and (dis)affiliation in conversational interaction. In N. Bell (Ed.), *Multiple perspectives on language play* (pp. 143–168). Berlin: De Gruyter.
- Jakobson, R. (1960). Linguistic and poetics. In Th. A. Sebeok (Ed.), *Style in language* (pp. 350–377). Cambridge, Mass: MIT Press.
- Mauranen, A. (2010). Discourse reflexivity – a discourse universal? The case of ELF. *Nordic Journal of English Studies*, 9(2), 13–40.
- Penz, H. (2011). ‘What do you mean by that?’: Metadiscourse in ELF project discussions. In A. Alasdair, A. Cogo, & J. Jenkins (Eds.), *Latest trends in ELF research* (pp. 185–201). Newcastle upon Tyne: Cambridge Scholars Publishing.
- Silverstein M. (1993). Metapragmatic discourse and metapragmatic function. In J. A. Lucy (Ed.), *Reflexive language: Reported speech and metapragmatics* (pp. 33–58). Cambridge: Cambridge University Press.
- Verschueren J. (2000). Notes on the role of metapragmatic awareness in language use. *Pragmatics*, 10(4), 439–456.

Οι δυσροές στην παιδική ομιλία: Μια μελέτη των αναδιατυπώσεων σε ελληνόφωνα νήπια

Χαρά Πουλημένου¹ & Στάθης Σελίμης²

^{1,2}Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου, ²Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο & ²Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας
chara.poulimenou@hotmail.com, e.selimis@uop.gr

Η ροή της παιδικής ομιλίας συχνά διαρρηγνύεται, π.χ. όταν επαναλαμβάνονται γλωσσικές μονάδες (έ- έχει), παρεμβάλλονται ήχοι (ο μπαμπάς μου **εεε** είναι δυνατός) και αναδιατυπώνονται εκφωνήματα (**αυτός είναι- αυτό είναι ένα κουκλάκι**). Οι δυσροές (disfluencies), όρος που καλύπτει τα προαναφερθέντα φαινόμενα, έχουν μελετηθεί κυρίως σε αγγλόφωνα παιδιά με και χωρίς τραυλισμό (π.χ. Tumanova et al., 2014) και λιγότερο σε παιδιά με άλλες μητρικές γλώσσες (βλ. Jansson-Verkasalo et al., 2020 για φινλανδόφωνα). Ειδικά δε οι παρεμβολές ήχων και οι αναδιατυπώσεις έχουν συνδεθεί με επικοινωνιακές/συνομιλιακές λειτουργίες (βλ. αντίστοιχα Hudson Kam & Edwards, 2008. Salonen & Laakso, 2009). Για παράδειγμα, υποδηλώνουν ότι «προσπαθώ να διατηρήσω τη σειρά μου στη συνομιλία» ή «διατυπώνω καλύτερα το εκφώνημά μου για να καταστεί πιο εύληπτο». Λαμβάνοντας υπόψη την απουσία αντίστοιχων δεδομένων στη βιβλιογραφία που αφορά την κατάκτηση της ελληνικής, μελετήσαμε τις δυσροές στον λόγο – ημιδομημένες συνομιλίες και αφηγήσεις βασισμένες σε εικόνες – 45 ελληνόπουλων τυπικής ανάπτυξης και ηλικίας 3, 4 και 5 ετών. Αφού παρουσιαστούν γενικά στοιχεία για τις δυσροές, όπως είναι τα είδη τους, η συχνότητα και τα χρονικά τους χαρακτηριστικά, η ανακοίνωση εστιάζει στις αναδιατυπώσεις. Τα αποτελέσματα δείχνουν ότι τα παιδιά αναδιατυπώνουν σε ποικίλα επίπεδα: λεξιλογίου (κι **αυτός**- κι **εκείνος** πήρε ένα **βάτραχο**), μορφολογίας (κι **εδώ έπεφτε- έπεσε** ο σκύλος), σύνταξης (η **κουκουβάγια** ήθελε να **κουτσουλήσει- να τον κουτσουλήσει**) και φωνολογίας (**βαρτα- βάτραχους**). Όπως αναμενόταν μάλιστα (βλ. π.χ. Forrester,

2008), συν τω χρόνω η συχνότητα των αναδιατυπώσεων αυξάνεται και το ρεπερτόριο των στοιχείων που αναδιατυπώνονται διευρύνεται. Ωστόσο, οι αναδιατυπώσεις αφορούν περισσότερο το λεξιλόγιο και τη μορφολογία. Υπό το πρίσμα της Ανάλυσης Συνομιλίας φαίνεται ότι ορισμένες από τις πρώτες δεν στοχεύουν στη διόρθωση λαθών αλλά στο να περιγραφεί κάτι ακριβέστερα, όπως π.χ. όταν μια αντωνυμία αντικαθίσταται από ουσιαστικό (κι **αυτός**- και το **παιδάκι**), ιδίως στην αφήγηση. Σε ό,τι αφορά τη μορφολογία, αναφέρεται (Salonen & Laakso, 2009) ότι τα φινλανδόφωνα παιδιά έχουν εξοικειωθεί τόσο πολύ με την πολυπλοκότητα που χαρακτηρίζει τη γραμματική της φινλανδικής ώστε να αποφεύγουν τις σχετικές αναδιατυπώσεις. Ωστόσο, δεν ισχύει το ίδιο στα δεδομένα μας, αν και η ελληνική έχει επίσης πλούσια μορφολογία (Ράλλη, 2022). Δεν αποκλείεται μια κλιτή ή διαχυτική γλώσσα όπως η ελληνική να θέτει μεγαλύτερες προκλήσεις σε επίπεδο ροής της ομιλίας στην προσχολική ηλικία απ' ό,τι μια συγκολλητική γλώσσα όπως η φινλανδική.

Βιβλιογραφικές Αναφορές

- Forrester, M. A. (2008). The emergence of self-repair: A case study of one child during the early preschool years. *Research on Language and Social Interaction*, 41, 99–128.
- Hudson Kam, C. L., & Edwards, N. A. (2008). The use of *uh* and *um* by 3- and 4-year old native English-speaking children: Not quite right but not completely wrong. *First Language*, 28, 313–327.
- Jansson-Verkasalo, E., Silvén, M., Lehtiö I., & Eggers, K. (2020). Speech disfluencies in typically developing Finnish-speaking children – preliminary results. *Clinical Linguistics & Phonetics*, 1–20.
- Ράλλη, Α. (2022). *Μορφολογία* (2η έκδ.). Αθήνα: Πατάκης.
- Salonen, T., & Laakso, M. (2009). Self-repair of speech by four-year-old Finnish children. *Journal of Child Language*, 36(4), 855–882.
- Tumanova, V., Conture, E. G., Lambert, E. W., & Walden, T. A. (2014). Speech disfluencies of preschool-age children who do and do not stutter. *Journal of Communication Disorders*, 49, 25–41.

Emotion, embodiment and culture: UP and DOWN orientational metaphors of *sinaisthima* and *aisthima*

Maria Theodoropoulou & Kiki Tsapakidou

Aristotle University of Thessaloniki

mtheod@lit.auth.gr, ktsapaki@lit.auth.gr

This is a corpus-based study that seeks to examine the UP and DOWN orientational metaphors of the terms *sinaisthima* ('emotion') and *aisthima* ('feeling'); for example, *thavo ta sinaisthimata* 'I bury the emotions', *anadietai to aisthima* 'the feeling emerges', *me plakonei* 'it crushes me', *to pio vathi sinaisthima* 'the deepest emotion', *katapiesmena sinaisthimata* 'suppressed emotions'. Lakoff and Johnson (1980) argue that orientational metaphors in general are grounded in the physical, social and cultural experience, and carry evaluations: UP is mapped to target domains that are positively evaluated while the opposite is the case for DOWN (Kövecses 2010). This evaluative aspect of the metaphors which link especially emotion with the verticality schema has also been confirmed experimentally (Meier & Robinson 2004).

In this presentation we explore the kind of the spatialization that is used in the collocations of *sinaisthima* ('emotion') and *aisthima* ('feeling'), and the kind of the evaluation which they carry. We also examine whether these spatial metaphors show the internal coherence that characterizes orientational metaphors (Lakoff & Johnson 1980) or whether, in this case, the spatial metaphorization serves other

needs (Foolen 2012; Theodoropoulou 2012; Dancygier & Sweetser 2014); and finally, whether the lexical units *sinaisthima* and *aisthima* show differences when they are being spatially metaphorized (see Tsapakidou 2015).

References

- Dancygier, B., & Sweetser, E. (2014). *Figurative language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Foolen, A. (2012). The relevance of emotion for language and linguistics. In A. Foolen, U. Lüdtke, T. Racine, & J. Zlatev (Eds.), *Moving ourselves, moving others: Motion and emotion in consciousness, intersubjectivity and language* (pp. 347–368). Amsterdam: John Benjamins.
- Kövecses, Z. (2010). *Metaphor: A practical introduction*. Oxford: Oxford University Press.
- Lakoff, G., & Johnson, M. (1980). *Metaphors we live by*. Chicago: University of Chicago Press.
- Meier, B. P., & Robinson, M. D. (2004). Why the sunny side is up: Associations between affect and vertical position. *Psychological Science*, 15(4), 243–247.
- Steen, G., Dorst, L., Herrmann, B., Kaal, A., Krennmayr, T., & Pasma, T. (2010). *A method for linguistic metaphor identification: From MIP to MIPVU*. Amsterdam & Philadelphia: John Benjamins.
- Theodoropoulou, M. (2012). The emotion seeks to be expressed: Thoughts from a linguist's point of view. In A. Chaniotis (Ed.), *Unveiling emotions: Sources and methods for the study of emotions in the Greek world* (pp. 433–468). Stuttgart: Steiner.
- Tsapakidou, K. (2016). "*sinaisthima*" kai "*aisthima*" ston *sinaistimatiko logo*. MA thesis, Aristotle University of Thessaloniki.

Remarks on Greek language and identities in Melbourne

James Walker¹, Stavroula Nikoloudis¹ & Theodossia-Soula Pavlidou²

¹La Trobe University, ²Aristotle University of Thessaloniki

j.walker2@latrobe.edu.au, s.nikoloudis@latrobe.edu.au, pavlidou@lit.auth.gr

Melbourne is considered the largest “Greek” city outside Greece and Greek Australians have played a crucial role in its development over many generations. In multicultural nations such as Australia, diasporic identities are characterised by a high degree of flexibility or fluidity, because of the diversity of backgrounds and interactions (cf. Anthias 1998, Brah 1996, etc.). A useful shortcut for describing identities is provided by ethnolinguistic labels (see, e.g., Bucholtz & Hall 2005, Le Page & Tabouret-Keller 1985), although the components of those identities are liable to change over time, subject to circumstance, beliefs and experiences. In the present paper, we present some preliminary observations on the way members of the Greek diaspora in Melbourne view themselves and their language across three generations, comparing data from two independent studies: a) an online survey conducted in 2020-21 (augmented by in-person interviews in 2022-23) by AUTHOR1 and AUTHOR2 situated in Melbourne; b) a series of semi-structured interviews conducted by AUTHOR3 during visits to Melbourne in 2018-19.

As in other immigrant communities (Iyall Smith & Leary 2009), questionnaire respondents overwhelmingly used hybrid terms to label themselves (“Greek Australian” or “Australian Greek”), although labels shift from “Greek” to “Australian” across the generations. Most respondents (95%) reported speaking Greek, but self-reported fluency decreases across the generations, with increasing reports of no or basic Greek, and fluency notably decreases the more the respondent identifies as Australian. The first generation is most likely to use Greek with family and friends, and there is a steady increase in the use of English across generations, especially for those who identify as Australian. All

respondents value Greek language and culture, but the importance attached to Greek linguistic and cultural maintenance and to Greek social networks decreases the more the respondent identifies as Australian.

Unsurprisingly, interviews yield a more complex picture than the categorical self-identifications of questionnaires. Semi-structured interviews were conducted in Greek as part of a larger project on the impact of English on the Greek language used in Melbourne. The data for this presentation are drawn from members of the same family from different generations. Besides questions directly targeting self-identification, the interviews also contained other questions concerning the place one belongs to (*τόπος*), what one likes/dislikes about Greece and Melbourne/Australia, etc. Qualitative analysis of the interviews brings to the fore two findings: first, ambivalences and even contradictions when self-identifying; second, changes in the perception of self-identity across generations, with respect not only to the labels but also the weightings of the different components that constitute identity.

This presentation will bring together the findings of the quantitative and qualitative analyses and discuss how they relate to (the maintenance of) the Greek language and whether they are further corroborated by the subsequent interviews.

References

- Anthias, F. (1998). Evaluating 'diaspora': Beyond ethnicity? *Sociology*, 32(3), 557–580.
- Brah, A. (1996). *Cartographies of diaspora: Contesting identities*. London: Routledge.
- Bucholtz, M., & Hall, K. (2005). Identity and interaction: A sociocultural linguistic approach. *Discourse Studies*, 7(4/5), 585–614.
- Iyall Smith, K. E., & Leary, P. (Eds.) (2009). *Hybrid identities: Theoretical and empirical examinations. Studies in Critical Social Sciences, vol. 12*. Chicago: Haymarket Books.
- Le Page, R., & Tabouret-Keller, A. (1985). *Acts of identity: Creole-based approaches to language and identity*. Cambridge: Cambridge University Press.